

Bạch Đào Ô Long

Contents

Bạch Đào Ô Long	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55

Bạch Đào Ô Long

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ ABO, cường thế tâm cơ Alpha công X đơn thuần gốc manh đáng yêu Omega thụ, vườn trường, đoản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-dao-o-long>

1. Chương 1

Văn Nghiễn ngồi ở trên ghế, lông mày nhíu chặt lại, anh dùng cùi chỏ đung đung Trịnh Tự ở bên cạnh đang múa bút thành văn, nhỏ giọng hỏi hân:

“Người có ngửi thấy mùi gì hay không?”

Trịnh Tự mơ hồ nhưng vẫn là ngửi ngửi thử:

“Đâu có mùi gì đâu?”

Không đúng, trong không khí rõ ràng tràn ngập mùi hương gì đó vừa thơm vừa ngọt. Mùi hương này vẫn luôn xuyên vào mũi anh, câu tâm anh hoảng hốt, quyển sách mở nửa giờ mà anh một chữ đều không thể đọc vào

“Là mùi tin tức tố của ai đó.”

Văn Nghiễn dám khẳng định, hương vị này tuyệt đối là tin tức tố của omega thì mới thơm ngọt được như vậy

“Làm sao có khả năng, trường học quy định alpha cùng omega đều phải mang cách trở thiếp không thể để lộ tin tức tố, trong thư viện nhiều alpha như vậy, omega nào dám phát tin tức tố ra a.”

Trịnh Tự không để ý lắm, chỉ cảm thấy hẵn là Văn Nghiễn nghĩ sai rồi.

Văn Nghiễn không cảm thấy như vậy, lúc đầu anh cũng nghĩ mình nghĩ sai rồi nhưng cái hương ngọt này anh đã nghĩ thấy trong thư viện mấy ngày rồi, vừa ra khỏi thư viện liền biến mất, tà môn vô cùng.

“Người thật sự không nghĩ thấy mùi gì?”

Văn Nghiễn còn không tin, tiếp tục hỏi.

“Thật, hay là mùi nước hoa?” Trịnh Tự một lần nữa cúi đầu viết bài: “Người đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng viết báo cáo đi, ngày mai phải nộp rồi”

Văn Nghiễn dù không muốn nghĩ nhiều cũng không được. Mùi hương như đào mật xuyên vào trong mũi, dẫn khoang miệng phân bố nướn bọt, hận không thể lập tức tìm đào mật tươi ngon mọng nước mà ăn

Văn Nghiễn không dám nghĩ tiếp nữa, anh ở trong thư viện cũng không tĩnh tâm được, đơn giản thu dọn đồ của mình đi phòng tự học có khi có chút hiệu suất, nói không chừng có thể trong một buổi chiều viết xong bài báo cáo. Văn Nghiễn quyết định xong liền bắt đầu thu dọn sách vở, Trịnh Tự nhìn thấy thì ngừng bút, nhỏ giọng hỏi anh:

“Không ở lại hả?”

Văn Nghiễn gật đầu, động tác trên tay cũng không ngừng:

“Ta đến phòng tự học viết báo cáo.”

Trịnh Tự nhìn đồng hồ một cái: “Cũng được, ta chuẩn bị xong sẽ trở về ký túc xá, ngày hôm nay trường học thông báo cúp điện, thời gian bất định, nên về sớm một chút.”

“Được, ta biết rồi.”

Văn Nghiễn thu thập xong đồ vật liền chuẩn bị đi, còn chưa đi tới cửa liền thấy chỗ giá sách bên trái có một omega kiễng chân muốn lấy sách ở tầng cao nhất

Giá sách quá cao omega quá thấp, Văn Nghiễn đi tới phía sau omega, đưa tay liền đem sách lấy xuống.

Omega không ngờ ở sau lưng có người, mờ mịt quay đầu lại, mũi đụng vào lồng ngực của Văn Nghiễn

Văn Nghiễn cúi đầu nhìn cậu, là một omega rất dễ nhìn, da dễ trắng hồng, đôi mắt cũng rất lớn rất có thần. Lông mi vừa cong vừa dài, chớp chớp nhìn về phía Văn Nghiễn. Văn Nghiễn chú ý tới vành tai của omega này đỏ lên

Omega lui về phía sau cùng Văn Nghiễn kéo giãn khoảng cách nhưng không nghĩ tới lại đụng phải kệ sách, đau hừ một tiếng.

Thanh âm của cậu cũng rất dễ nghe, mềm mại như tiếng mèo nhỏ. Văn Nghiễn ở trong lòng nhận xét.

Omega nhìn anh, nhỏ giọng nói:

“Đồng học, người có thể tránh ra hay không.”

Văn Nghiễn lúc này mới phản ứng được, omega ở giữa anh và giá sách, thoạt nhìn như anh đem người giam vào lồng ngực

Văn Nghiễn lùi về sau chừa không gian cho omega, đem sách trong tay anh đưa tới, omega nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm tạ, sau đó quay người chạy, giống như ở đằng sau có người truy đuổi cậu vậy

Văn Nghiễn lưu tại chỗ nhìn omega chạy trốn chết, đột nhiên nở nụ cười. Anh ngẩng đầu nhìn thư tịch mà omega muốn lấy: Tối thượng sắp xếp nhất lưu Kara mã tá phu huynh đệ (?)

Văn học nước Nga

Văn Nghiễn phát hiện mùi đào ở nơi này càng ngày càng đậm.

Văn Nghiễn đi vào thang máy, ấn chọn tầng. Cửa thang máy còn chưa hoàn toàn khép kín thì Văn Nghiễn liền nghe thấy có người hô to:

“Chờ một chút, chờ ta một chút.”

Anh một lần nữa ấn mở cửa thang máy, một bóng người lập tức chạy vào, có chút thở dốc, sau đó ngẩng đầu lên hướng Văn Nghiễn nói cảm ơn

“Đồng học, cảm ơn người a.”

Là omega vừa này

Hai người hai mắt nhìn nhau, omega kia hiển nhiên cũng nhận ra Văn Nghiễn, cậu đối với Văn Nghiễn nở nụ cười, khóe miệng lộ ra hai cái đồng điều, sắc hồng trên tai omega vẫn chưa rút đi. Văn Nghiễn nghĩ nghĩ vành tai phấn hồng của omega này rất giống với quả đào mật.

Omega hướng Văn Nghiễn đưa tay ra:

“Xin chào, ta gọi Bạch Đào.”

“Bạch Đào?” Văn Nghiễn lẩm nhẩm danh tự này, omega kia bạch bạch phấn phấn giống như quả đào vậy: “Tên rất thích hợp với người.”

“A?”

Văn Nghiễn phát hiện vành tai của omega lại hồng thắm lên

“Àn, người hảo, ta gọi Văn Nghiễn.”

Văn Nghiễn duỗi tay ra nắm chặt lấy tay Bạch Đào, tay cậu ấy vừa mềm vừa ấm, sờ rất thích

Tay của hai người nắm một chút rồi lập tức tách ra, Bạch Đào ngẩng đầu nhìn đèn các con số đèn led đang đi xuống, không có ý tứ bắt chuyện cùng Văn Nghiễn

Con số chỉ tầng 3, đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, thang máy lâm vào một mảnh tối đen

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?!”

Omega bị tình huống đột nhiên phát sinh làm cho hoảng loạn, sợ đến mức trực tiếp ngồi xổm ở góc tường:

“Thang máy gặp sự cố nên lập tức ngồi xổm xuống, như vậy mới có thể khiến thương tổn giảm xuống mức thấp nhất, người mau ngồi xuống a!”

Văn Nghiễn ngược lại là không phản ứng gì, Trịnh Tự vừa cùng anh đề cập tới trường học sẽ bị cúp điện, nhưng anh lại không nghĩ chính mình gặp xui xẻo như vậy, trực tiếp cùng một omega bị kẹt ở trong thang máy.

“Chỉ là bị cúp điện mà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì”

“Thật không?” Bạch Đào còn có chút bán tín bán nghi, cậu có nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài, là thanh âm của những người từ thư viện đi xuống lầu dưới

“Vậy bây giờ phải làm sao a? Hô cứu mạng sao?” Bạch Đào hỏi.

“Chờ chút đi, tùy tiện hành động ngược lại sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ồ.” Nghe Văn Nghiễn nói như vậy, Bạch Đào lại lần nữa thu về trong góc thang máy

Văn Nghiễn cũng đi đến cùng ngồi với Bạch Đào. Phải cho omega có đủ cảm giác an toàn, đây là chuyện mà mỗi alpha đều phải làm

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tiếng ồn ào cũng từ từ tiêu thất, Văn Nghiễn ngồi dựa vào vách tường thang máy, trong lúc hốt hoảng dường như anh nghĩ thấy được vị ngọt, tin tức tổ vị đào

Trong thang máy chỉ có anh cùng một omega, cho nên...

Văn Nghiễn áp chế kích động muốn mở miệng hỏi

Có thể vị đào trong thang máy ngày càng đậm làm Văn Nghiễn phải liên tiếp nuốt vài ngụm nước bọt, anh rốt cục không nhịn được hỏi:

“Người có phải là...đến kỳ động dục không?”

“A?” Bạch Đào sững sờ, cậu không biết vị alpha vừa mới quen nhưng vẫn xa lạ này lại hỏi cậu vấn đề riêng tư như thế, một lúc sau mới lắp ba lắp bắp trả lời:

“Không a, ta không động dục.”

“Người không động dục làm sao mùi vị tin tức tổ lại nồng như vậy...”

Văn Nghiễn vốn là muốn nói mùi rất ngọt nhưng cảm thấy nói như vậy rất không thích hợp đành thay đổi thành từ ‘nồng’

Bạch Đào có thể xác định chính mình căn bản chưa đến kỳ động dục, hơn nữa trong thang máy căn bản cũng không có mùi vị của tin tức tổ. Cậu không biết alpha này có phải là đang cố ý đùa giỡn mình hay không

“Ta thật không có động dục, mấy tuần trước ta đã trải qua rồi.”

Bạch Đào quay người cấp Văn Nghiễn nhìn cách trở thiếp trên gáy của mình:

“Người xem, cách trở thiếp của ta vẫn còn đây, làm sao có khả năng phát tin tức tổ ra a?!”

Thấy Văn Nghiễn không nói lời nào, Bạch Đào lại hỏi:

“Có phải là tối quá người không nhìn thấy không?”

Trải qua thời gian dài như vậy, kỳ thực đôi mắt của Văn Nghiễn đã thích ứng với hắc ám, anh có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Bạch Đào ngồi ở đối diện, nhưng anh không biết làm sao mà nói ra lời như vậy

“Ta là nhìn không rõ”

“A, ra là như vậy a.”

Bạch Đào suy nghĩ một chút, sau đó nói với Văn Nghiễn:

“Vậy người sờ sờ liền biết ta có phát tình hay không a.”

2. Chương 2

Sờ? Sờ nơi nào? Sờ cái gì? Còn không đợi Văn Nghiễn phục hồi tinh thần lại thì Bạch Đào đã lại gần Văn Nghiễn, cầm lấy tay anh hướng lên trên gáy của mình

Dưới tay là một mảng da thịt ấm áp nhũn nhụi lại còn mềm mại, thật giống như đậu hũ non

Văn Nghiễn nhịn không được sờ sờ một chút, da thịt sau gáy vốn là mẫn cảm, cả người Bạch Đào đều nổi lên ngứa ngáy.

Thanh âm của cậu mềm hơn: “Người đừng sờ loạn, chỉ cần sờ xem có cách trở thiếp trên gáy ta hay không là được rồi.”

“Hảo, ta không sờ loạn.”

Văn Nghiễn hơi khàn giọng, tuy nói là không sờ loạn nhưng tay anh vẫn là tìm tòi sau cổ Bạch Đào, mãi đến khi anh chạm tới một chỗ nhô ra, là cách trở thiếp

Cậu ấy có dán vào, vậy tin tức tổ mùi đào này đến cùng là từ đâu tới đây?

“Xem đi, cách trở thiếp của ta vẫn tốt lắm, làm sao có khả năng sẽ động dục, nhất định là người gửi sai rồi!”

“Àn, là do ta gửi sai rồi”

Văn Nghiễn cũng không có bỏ tay mình xuống khỏi gáy Bạch Đào, anh nhẹ nhàng ở phía trên điểm điểm, hỏi:

“Bạch đồng học, có thể mạo muội cho ta hỏi một câu, tin tức tổ của người có mùi vị gì không?”

“Vị quả đào.” Bạch Đào hồi đáp, cậu cũng không ý thức được một alpha hỏi mùi vị tin tức tổ của một omega là vượt quá phép tắc.

“Bất quá mùi tin tức tổ của ta có chút nồng, cho nên cách trở thiếp đều được tăng mạnh bản, vì thế tuyệt đối sẽ không để lộ ra mùi vị!” Bạch Đào giải thích.

Tin tức tổ của Bạch Đào là vị trái đào, mùi vị mà mình gửi thấy cũng là vị quả đào, vậy đã nói rõ mùi mà mình gửi được chính là tin tức tổ của Bạch Đào, thế nhưng cách trở thiếp của Bạch Đào xác thực rất tốt, Văn Nghiễn cau mày suy nghĩ một trận, cuối cùng cho ra được một cái kết luận.

Khả năng... Chỉ có mình mới có thể gửi thấy tin tức tổ của Bạch Đào

Văn Nghiễn không nghĩ ra này là bởi vì nguyên nhân gì, có lẽ cuối tuần mình nên đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Bạch Đào thấy Văn Nghiễn này giờ không nói gì, tay cũng không lấy ra, cũng cảm thấy có chút quái quái, cậu nhỏ giọng hỏi:

“Người kiểm tra xong có phải nên rút tay về hay không?”

Văn Nghiễn thu hồi tay của mình, thấp giọng nói:

“Xin lỗi.”

Vị đào thơm ngọt quanh quần ở xung quanh, một lần lại một lần xông vào mũi Văn Nghiễn, giống như muốn phá hủy tự chủ của anh vậy

Văn Nghiễn chưa từng có ý muốn ký hiệu một omega bức thiết như thế, anh thậm chí tưởng tượng ra hiện tại liền xé rách cách trở thiếp ở sau gáy của omega, cắn chặt da thịt non mềm ở gáy, dùng răng nanh đâm thủng tuyến thể của cậu, đem tin tức tổ của anh chú nhập vào, làm cho cậu trở thành omega của mình

Lúc cắn xuống có phải sẽ giống khi cắn một quả đào hay không, có khi chất lỏng thơm ngọt sẽ chảy ra ngọt tới tận tâm anh đâu?

Văn Nghiễn ngạnh sinh sinh nhìn loại kích động này. Anh thấy thân ảnh Bạch Đào trong bóng tối, trong lòng chỉ có một ý nghĩ:

Thật là khát.

Bạch Đào thấy Văn Nghiễn đứng ở đó không nói gì, liền chủ động bắt chuyện với anh:

“Trong bóng tối không thấy gì người có phải rất sợ hay không?”

Văn Nghiễn thuận miệng ‘Ừ’ một tiếng.

“Đừng sợ.” Bạch Đào kéo tay Văn Nghiễn, thả mềm âm thanh hồng anh:

“Ta cầm tay người, ở bên cạnh người, người sẽ không sợ sệt nha.”

Tay Văn Nghiễn ở trong sự ảm áp mềm mại, Bạch Đào nắm tay anh thật chặt, như là giữ không cho anh chạy mất. Văn Nghiễn hơi nghĩ nghĩ, nắm chặt lại tay Bạch Đào, vô cùng thuận tiện nắn nắn lòng bàn tay ấm hơ hơ của cậu

Àn, thật sự rất nhuần.

Bạch Đào bị nắn đến ngứa, cậu hỏi Văn Nghiễn:

“Người là đang sốt sáng sao?”

Văn Nghiễn một bên ngắt nhéo lòng bàn tay Bạch Đào, một bên hờ hững trả lời:

“Àn, ta rất sợ sệt, ta rất hồi hộp.”

Thang máy cuối cùng cũng được giáo công từ bên ngoài cạy ra. Cửa thang máy được mở ra, Văn Nghiễn thân thủ giúp Bạch Đào che lại ánh sáng, tránh để cậu bị chói mắt mà tỉnh

Giáo công nhìn hai người bị kẹt trong thang máy, hai người đều ngồi dưới đất, một omega vốc người nhỏ nhắt ôm cánh tay rồi dựa vào bả vai của alpha ngủ ngon lành, tay alpha vẫn luôn che trên mắt omega, dùng ánh mắt nói cho giáo công biết không nên đánh thức cậu

Giáo công xem hiểu ý tứ của Văn Nghiễn, yên lặng nghiêng người nhường đường cho anh

Thời điểm Văn Nghiễn rút lại tay bị Bạch Đào ôm chặt, Bạch Đào còn rầm rì mấy lần, thật sự là...biết cách trêu ghẹo người ta! Văn Nghiễn ôm ngang Bạch Đào lên, lúc ra thang máy thấp giọng đối với giáo công đứng ở bên cạnh nói:

“Cảm ơn”.

Giáo công theo bản năng gật gật đầu, hắn còn chưa trả lời là ‘Không sao’ thì alpha kia đã ôm omega đi xa.

Giáo công nhìn bóng lưng Văn Nghiễn, thở dài nói:

“Tuổi trẻ thật tốt a.”

Sau khi Văn Nghiễn ôm Bạch Đào đi ra thư viện thì phát hiện mình không có chỗ để đi, alpha cùng omega không ở chung ký túc xá, mấu chốt là anh cũng không biết Bạch Đào ở phòng nào, đưa cậu trở về ký túc xá là không thể nào, thế nhưng đi... Văn Nghiễn nhìn Bạch Đào đang ngủ trên tay mình lộ ra gương mặt hồng hồng, cậu ngược lại là ngủ ngon đến mức làm người không đành lòng đánh thức cậu

Văn Nghiễn suy nghĩ một chút, người đang ngủ say được anh ôm vào ngực không dậy được ngay, nên tìm một chỗ để cậu ngủ an ổn hơn. Văn Nghiễn quyết định nói đi là đi, kết quả thời điểm đi tìm khách sạn mới phát hiện bởi vì trường học bị cúp điện nên khách sạn chung quanh toàn bộ chập ních, cuối cùng chỉ có một quán rượu có phòng trống, mà vấn đề là, đó là một tử điểm tình nhân.

Đi vào hay không đi vào, đây là một vấn đề lớn

Khi Văn Nghiễn còn đang xoắn xuýt lựa chọn thì một đôi tình nhân xuất hiện ở đầu dãy đi đến bên này, dừng nói là bọn họ muốn tới chỗ này nha, Văn Nghiễn quyết định thật nhanh ôm Bạch Đào đi vào gian phòng cuối cùng

Mới vừa vào cửa Văn Nghiễn liền có chút hối hận, màu hồng mạn là màu sắc chủ đạo của gian phòng, một cái giường to bự đặt ở góc phòng, chung quanh là sa mạn buông xuống. Treo trên tường là trang phục thủy thủ mặt trắng, y phục hầu gái còn có một cái đuôi lông xù dễ thương

Văn Nghiễn đặt Bạch Đào lên trên giường, chính mình đi buồng tắm rửa mặt. Thời điểm anh đi ra thì Bạch Đào đã ngồi dậy dụi dụi mắt

Văn Nghiễn nhìn Bạch Đào vẫn chưa tỉnh ngủ, trong mắt mờ mịt nhìn chung quanh, đột nhiên có chút chột dạ. Anh làm sao cùng một omega giải thích chính mình thừa dịp cậu ngủ say đưa đến khách sạn, còn là một căn phòng tình thú

Bạch Đào hiểu kỳ đánh giá bốn phía, cuối cùng đem tầm mắt chuyển qua Văn Nghiễn, hỏi:

“Đây là đâu a?”

“Nhà trọ.”

Sau đó anh tiếp tục giải thích: “Người đang ngủ, ta không biết người ở phòng nào của ký túc xá nên không thể đưa người trở về, cũng chỉ có thể mang người đến...mướn phòng.”

“Ta ngủ đặc biệt trầm, gọi cũng không tỉnh, người dẫn ta tới chỗ này rất tốt, cảm ơn người a.”

Bạch Đào thấy sắc mặt của Văn Nghiễn không đúng lắm, ngược lại an ủi anh

Sắc mặt Văn Nghiễn càng thêm kỳ quái, Bạch Đào nhìn mạn sa màu hồng phấn buông xuống trước mặt, nói ra nghi vấn của mình:

“Gian phòng này sao lại trang trí thành như vậy a?”

Cậu chỉ vào một bộ trang phục treo trên tường, hỏi Văn Nghiễn:

“Cái gì đây a?”

“Là trang phục người hầu gái.” Văn Nghiễn chậm rì rì mở miệng “... Đây là một tử điểm, những nơi khác đã hết phòng”

Bạch Đào trầm mặc một lát, phát ra một cái âm tiết đơn ‘Ồ’ liền không nói gì, cậu thoạt nhìn cũng không có ý muốn khởi binh hỏi tội, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, nhìn chằm chằm vào một loạt trang phục tình thú treo ở trên tường mà ngẩn người.

Văn Nghiễn cảm thấy mùi vị tin tức tố của omega này rất dễ chịu, chính là người thật giống như có chút ngu ngốc

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ thực Bạch Đào cũng không phải là ngu ngốc, IQ của cậu không có vấn đề gì, chính là đối với tình cảm cậu hơi chậm hiểu một chút

Khả năng là cậu được người nhà, trường học bảo vệ quá tốt hoặc là số đỏ, chưa gặp phải người bụng dạ khó lường có mưu đồ với cậu nên đơn thuần cho là mỗi người mà mình gặp đều là người tốt, kể cả alpha trước mặt dẫn cậu vào phòng tình thú

Cậu còn không ý thức được một alpha mới quen dẫn omega vào phòng tình thú là một chuyện cỡ nào không hợp lý, thế nhưng Văn Nghiễn nói tìm phòng để cậu ngủ an ổn thì cậu liền tin tưởng còn cảm thấy Văn Nghiễn thật là một người tốt.

Văn Nghiễn không biết mình đã được Bạch Đào dán nhãn người tốt. Khí trời nóng bức, anh ôm Bạch Đào đến đây đã ra một thân mồ hôi, cả người dính nì làm anh có chút không thoải mái

Văn Nghiễn quyết định vào buồng tắm tắm sạch, trước khi vào anh còn đặc biệt hỏi Bạch Đào có muốn tẩy hay không

Bạch Đào ngồi ở trên giường ngẩn người, thấy Văn Nghiễn gọi cậu liền một mặt hồ đồ quay lại, Văn Nghiễn thấy Bạch Đào ngơ ngác ngây ngốc liền muốn bẹo má cậu, xem trên mặt cậu có lộ ra biểu tình gì khác không. Văn Nghiễn nhin xuống ý muốn bắt nạt Bạch Đào, quay người tiến vào buồng tắm.

Bạch Đào nghe tiếng nước từ buồng tắm truyền đến, lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, cậu xuống giường như tiểu bảo bảo hiếu kỳ đi xem căn phòng này

Văn Nghiễn sau khi tắm xong ra ngoài thì thấy Bạch Đào đang đi lung tung trong phòng:

“Người còn mệt không?”

Bạch Đào lắc lắc đầu: “Ngủ no rồi, không mệt nữa”

Bạch Đào cầm lên một cái băng đô tai mèo thuận tiện đeo trên đầu mình, trong tai mèo còn có lục lạc, hơi động liền đình đương vang.

Tai mèo là màu đen, sấn đến gương mặt Bạch Đào càng thêm trắng như tuyết, đôi môi hồng hồng, bộ dáng này của cậu thực giống như một con mèo nhỏ thành tinh

Bất quá nào có con mèo xuẩn như thế này đâu

“Cái này rất đẹp.” Bạch Đào cầm lên một cái vòng cổ bằng da: “Cái này đeo ở chỗ nào a?”

Văn Nghiễn đối với hành vi như tiểu bảo bảo hiếu kỳ của Bạch Đào đã không còn lời nào để nói, anh thần nhiên nói:

“Hắn là mang trên cổ đi.”

Bạch Đào bắt đầu đem cái vòng cổ bằng da kia đeo trên cổ mình. Văn Nghiễn đang nhìn cậu loay hoay thì điện thoại có thông báo, anh mở máy ra xem, là Trịnh Tự nhắn tin, nói mất điện cả buổi tối, ngày mai mới có điện

Văn Nghiễn nói lại cho Bạch Đào nghe:

“Trường học bị cúp điện cả buổi tối, người tính sao giờ...”

“Vậy chúng ta liền trụ ở đây, tiền thuê phòng chia đôi, để hôm sau ta trả cho người.”

Sau một hồi loay hoay thì Bạch Đào đã đeo được vòng cổ, cậu tràn đầy phấn khởi vọt vào WC soi gương, thời điểm đi ra còn hướng về phía Văn Nghiễn ‘Miêu ~’ một tiếng, giống như đem mình cosplay thành con mèo nhỏ vậy

Xuẩn manh

Văn Nghiễn là một alpha nhìn thấy một omega mang băng đô tai mèo còn đeo vòng cổ tình thú ở trong phòng miêu miêu kêu mà vẫn có thể bảo trì như núi bất động, chỉ có thể nói định lực của anh rất tốt

Khi ở trong thang máy Văn Nghiễn đều cảm thấy mình rất muốn ký hiệu Bạch Đào, nếu Bạch Đào còn làm mấy hành động như này, Văn Nghiễn không thể bảo đảm anh có làm ra chuyện gì hay không

Văn Nghiễn suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy mình không thể đợi tiếp nữa.

Anh đi tới cửa, tay vừa đặt trên tay cầm còn chưa dùng lực thì anh nghe thấy Bạch Đào ở phía sau gọi lại:

“Người phải đi sao? Không cùng ta ngủ chung sao?”

Động tác của Văn Nghiễn chợt dừng lại, anh rõ ràng nhìn thấy Bạch Đào đang xem văn học nước Nga, như thể nào sẽ suy nghĩ khác đâu

“Ta về trường học.” Văn Nghiễn quay người nhìn về phía Bạch Đào, nói chuyện có chút gian nan.

“Nhưng trường học bị cúp điện mà” Bạch Đào nghiêng đầu nghi ngờ hỏi.

Kỳ thực trên gương mặt của cậu hiện ra có chút trẻ con, giống vị thành niên hơn là một sinh viên đại học. Lúc này lông mày của cậu hơi nhíu lại chỉ cảm thấy cậu đáng yêu, là kiểu ngây thơ không rành thế sự

“Ừm... Ta chuẩn bị tìm một khách sạn khác”

“Người không phải nói khách sạn xung quanh đây đã hết phòng rồi sao?”

“Ta...” Văn Nghiễn nhất thời không nói được gì

Bạch Đào thoát nhìn có chút phiền não, qua nửa ngày, cậu mới cẩn thận từng li từng tí một mở miệng:

“Có phải là ta phiền phức không?”

Thấy Văn Nghiễn không nói gì, Bạch Đào liền cho rằng anh là chê mình phiền, vội vã giải thích:

“Ta là lần đầu tới đây nên thấy hơi hiếu kỳ, người nếu không thích ta sẽ không lộn xộn.”

Cậu đem băng đô tai mèo trên đầu xuống, sau đó liền luống cuống tay chân tháo ra vòng cổ, lục lác theo động tác của cậu phát ra tiếng leng keng leng keng. Văn Nghiễn tiến lên nắm chặt tay của Bạch Đào

Tay của cậu nhỏ nhỏ, lực tay của Văn Nghiễn hơi lớn, thời điểm buông ra trên làn da trắng nõn của Bạch Đào lập tức hiện ra dấu ấn

“Người không phiền”

Văn Nghiễn cúi đầu nhìn dấu ấn của mình trên tay Bạch Đào, sau đó lại đưa tay giúp cậu đem vòng cổ trên cổ cởi xuống.

Bạch Đào thật biết điều phối hợp với Văn Nghiễn, động tác của Văn Nghiễn đặc biệt nhẹ, tận lực không cho cái lục lác chết tiệt kia tiếp tục phát ra tiếng vang.

Lúc sau anh hỏi Bạch Đào: “Tại sao muốn ta lưu lại?”

Trên cổ Bạch Đào có vết lằn hồng hồng do vòng cổ ma sát, Văn Nghiễn cứ nhìn chăm chăm vào đó không biết nghĩ gì

Bạch Đào giải thích: “Bởi vì người là người trả tiền thuê phòng mà, cho nên nếu đi cũng là ta đi.”

Cậu không biết nghĩ tới điều gì, vội vàng nói:

“Nếu không hiện tại ta liền đi, người ở chỗ này, ta tìm phòng khác”

“Người không cần đi.”

Văn Nghiễn dừng một chút liền bồi thêm một câu: “Ta cũng không đi.”

Anh lôi kéo Bạch Đào từ cửa một lần nữa đi đến bên trong gian phòng, thuận tiện đem băng đô tai mèo cùng vòng cổ tình thú ném sang một bên

Bé ngoan Bạch Đào bị anh dắt đi, anh bảo cậu nằm lên giường rồi đắp chăn cho cậu

Văn Nghiễn tri kỷ nhét góc chăn cho cậu rồi hỏi cậu có đói bụng hay không.

Bạch Đào gật gật đầu, Văn Nghiễn liền đứng dậy chuẩn bị đi ra cửa hàng tiện lợi đi mua một chút đồ ăn.

Vừa đến trước cửa thì Văn Nghiễn đột nhiên nói một câu:

“Bạch Đào, người là một omega.”

“Hả?” Bạch Đào không hiểu tại sao Văn Nghiễn tự dưng nói vậy, cậu đương nhiên là omega.

“Không có gì.” Văn Nghiễn biết cậu nghe không hiểu, anh cũng không giải thích gì thêm mà chỉ cười cười, kéo cửa ra đi ra ngoài.

4. Chương 4

Văn Nghiễn đến cửa hàng tiện lợi thì chợt nhận ra mình quên hỏi Bạch Đào thích ăn cái gì, vì thế anh mua một đồng lớn đồ ăn để cho cậu tùy chọn

Khi Văn Nghiễn trở lại thì bé ngoan Bạch Đào vẫn đang nằm trên giường nhìn trần nhà, nghe thấy động tĩnh lập tức ngồi dậy, hướng về phía anh nở nụ cười:

“Người trở lại rồi.”

Văn Nghiễn xách theo một bọc lớn:

“Ta không biết người thích ăn cái gì nên mua mỗi thứ một ít.”

“Nhiều như vậy à?” Bạch Đào đến gần xem, chọn một bao khoai chiên mở ra ăn: “Ta không kén ăn, thế nhưng ta sợ ta ăn không hết.”

Văn Nghiễn thay cậu lau đi miếng khoai vụn bên khóe miệng:

“Không sao, ăn không hết thì để đến ngày mai mang về ký túc xá. ”

Văn Nghiễn cách cậu rất gần, nhất thời Bạch Đào có thể cảm thụ được hô hấp của anh phả trên má cậu, mặt cậu đỏ lên, hơi lui về phía sau tránh tránh Văn Nghiễn, ngập ngừng nói:

“Ta... Ta có thể tự mình đến.”

Văn Nghiễn đứng dậy cấp đủ không gian cho Bạch Đào, Bạch Đào không phải rất đói, ăn hai gói khoai chiên liền vào phòng vệ sinh để rửa tay, lúc cậu đi ra thì Văn Nghiễn đã nằm trên giường nhắm mắt lại.

Bạch Đào đứng ở đó có chút do dự, cậu ấn tượng với Văn Nghiễn chỉ dừng lại là một đồng học rất tốt thôi mà không phải là một alpha rất tốt, giờ cậu mới hiểu được vừa nãy Văn Nghiễn nói cậu là một omega là có ý gì.

Bạch Đào lên giường, nằm cách xa Văn Nghiễn, cũng may cái giường này rất lớn, không đến mức chật chội

Bạch Đào vừa nãy đã ngủ một giấc, bây giờ còn chưa buồn ngủ, cậu nằm ở trên giường hồi tưởng lại nội dung vở kịch trong sách xem ở thư viện trưa nay, thế nhưng cậu nghe thấy tiếng hít thở của Văn Nghiễn gần trong gang tấc, nội dung vở kịch vừa mới nhớ lại liền bị đánh loạn.

Cậu xưa nay chưa từng mất tập trung như thế

Văn Nghiễn dường như đã ngủ say, hừ một tiếng trở mình, cánh tay hạ lên trên eo của Bạch Đào. Bạch Đào cả người cứng ngắc, động cũng không dám động. Văn Nghiễn dùng lực một chút thì Bạch Đào liền bị kéo về phía sau, bị Văn Nghiễn ôm vào trong lồng ngực.

Thân nhiệt của alpha so với omega cao hơn một chút, máy điều hoà trong phòng để nhiệt độ khá thấp, lúc này Bạch Đào cảm thấy hơi lạnh còn bây giờ cậu bị Văn Nghiễn ôm, lưng cậu sát ngay lồng ngực của anh, nhiệt độ ấm nóng của alpha truyền vào thân mình hơi lạnh của cậu

Nóng quá, Bạch Đào cảm giác cơ thể mình đang ra mồ hôi, tâm cậu đập bịch bịch lợi hại, bên tai ngoại trừ

tiếng hít thở của Văn Nghiễn gần trong gang tấc thì còn lại là tiếng tim đập thành thịch của mình.

Cậu thử tránh tránh một chút, nhưng cậu vừa mới có động tác, tay trên eo ngay lập tức đem cậu siết càng chặt hơn

Tay Văn Nghiễn vỗ vỗ bụng Bạch Đào hai lần.

Khoảng cách này quá gần quá thân mật.

Trên trán Bạch Đào trên lấm tấm mồ hôi, cậu muốn hất tay Văn Nghiễn ra khỏi người cậu

Trước đây cậu cũng không biết bên hông của cậu có máu buồn, hiện tại tay Văn Nghiễn đặt ở chỗ đó còn động động, cậu liền cảm giác có chút ngứa.

Cái cảm giác này giống như là lông tơ không ngừng ma sát da thịt, thật sự chỉ có một chút ngứa, yếu ớt nhưng không thể không để ý

Quá dẫn vật người.

Bạch Đào cầm lấy tay Văn Nghiễn, hơi dùng sức muốn không quấy rầy anh để tay anh ra chỗ khác

Bạch Đào vừa mới động thì tay liền bị Văn Nghiễn nắm chặt.

Văn Nghiễn lại gần, môi của anh ngậm lấy vành tai của cậu. Hô hấp ẩm ướt xuyên qua tai, cả người Bạch Đào thiếu chút nữa mềm nhũn ra

“Đừng nhúc nhích, bé ngoan mau ngủ.”

Thanh âm của anh vốn là êm tai, hiện tại lại mang theo giọng mũi trầm thấp thì càng thêm mê hoặc liêu nhân.

Gương mặt của Bạch Đào ngay lập tức nóng lên, trái tim đột nhiên chấn động, đập thành thịch thành thịch

Cậu thả nhẹ âm thanh, đối Văn Nghiễn nói:

“Người đừng ôm ta, ta ngứa...”

Âm cuối của cậu kéo rất dài, như làm nũng như cầu người, mang theo vài phần ngây thơ si khờ, thực sự là,

khiến người không thể từ chối

Bạch Đào cảm giác cánh tay bên hông đột nhiên cứng đờ, Văn Nghiễn thả lỏng tay nhưng vẫn vòng qua eo Bạch Đào, ngón tay thuận theo eo của Bạch Đào chậm rãi sờ lên trên, hỏi cậu:

“Nơi nào ngứa? Ta giúp người gãi gãi?”

Ngón tay nhẹ nhàng ma sát da thịt, thoáng qua liền dịch đến một chỗ khác, dư âm bên này mới nổi lên, ngón tay liền sờ tới da thịt bên kia, cậu cảm giác mình thật giống như biến thành tai nghe bị rối dây, mà Văn Nghiễn đang gỡ dây bị rối

Bạch Đào đầu óc choáng váng, bên eo không ngừng nổi lên ngứa ngáy biến thành dòng điện tê dại chạy khắp tứ chi bách hài của cậu, đầu óc choáng váng, lý trí dường như biến mất, mặt cậu đỏ đến lợi hại, hô hấp có hơi gấp, trong đôi mắt đã ngậm thủy, không biết hiện tại phải làm sao.

“... Người, đừng...”

Bạch Đào đè lại tay Văn Nghiễn đang làm loạn bên eo mình lại, quay đầu nhìn anh

Ánh mắt của anh thanh tỉnh, không giống như người bị đánh thức mà hoang mang, hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không ai mở miệng nói chuyện.

Một lúc sau Văn Nghiễn mới hỏi:

“Tại sao khóc?”

“A?” Bạch Đào khịt khịt mũi, trong giọng nói mang vài phần nức nở: “Ta, ta chính là...”

Vành mắt cậu hồng hồng, nước mắt đọng đầy khiến người càng muốn bắt nạt cậu hơn

“Người đừng sờ ta, thật ngứa.” Cậu nói rất nhỏ

“Tại sao? Là người nói ngứa ta mới giúp người gãi a” Văn Nghiễn nói đến chân thành

“Ta... Ta...” Bạch Đào nói không ra lời, cậu cảm giác logic của Văn Nghiễn có vấn đề, thế nhưng đầu óc của cậu bây giờ còn đang choáng váng, không biết vấn đề ở chỗ nào cũng không biết nên làm gì phản bác.

Cậu quỳnh lên, nước mắt càng nhiều, liền lông mi đều có chút ẩm ướt.

“Tại sao lại khóc?”

Văn Nghiễn than một tiếng, thân thủ giúp cậu lau đi nước mắt:

“Hảo, ta không sờ người, bé ngoan mau ngủ đi.”

“Vậy người có thể cũng đừng ôm ta được không?”

Bạch Đào nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

“Tại sao không thể để cho ta ôm người ngủ?” Văn Nghiễn chậm rãi hỏi

“Bởi vì...bởi vì người là một alpha.”

Bạch Đào lúc nói lời này cũng có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Văn Nghiễn:

“Chúng ta phải phải giữ khoảng cách.”

“Hả?” Văn Nghiễn nhìn Bạch Đào, sau đó sắc mặt khổ não nói: “Nhưng lúc ngủ ta có một cái tật xấu là không ôm gì đó ta ngủ không yên.”

“Người ngủ còn có tật xấu này?”

Bạch Đào có chút không tin được. Văn Nghiễn là một alpha mà lúc ngủ phải ôm đồ vật mới có thể ngủ được?

Văn Nghiễn sắc mặt thản nhiên, không nhìn ra có vấn đề gì:

“Đúng a, cho nên đêm nay người liền để ta ôm một chút đi.”

5. Chương 5

Bạch Đào có tính cách mềm mại, căn bản sẽ không từ chối người, cậu có cảm giác Văn Nghiễn nói chuyện quái quái, nhưng lại nhìn sắc mặt anh thản nhiên, cậu liền đem nghi vấn cùng không an toàn trong lòng mình đè ép xuống

“Kia, người đừng ôm chặt quá, ta sẽ không thoải mái.” Bạch Đào thỏa hiệp.

“Được.” Văn Nghiễn nghe vậy liền đồng ý, tay anh thả lỏng nhưng Bạch Đào vẫn cảm thấy ngứa.

“Người...” Bạch Đào nói chuyện một nửa thì không nói tiếp, cậu cảm thấy mình yêu cầu thật là nhiều

“Làm sao?” Văn Nghiễn hỏi cậu: “Không thoải mái sao?”

Bạch Đào do dự một chút, thành thực mở miệng:

“Máu buồn trên eo ta rất nhiều, hay là người ôm chỗ khác đi.”

Vậy muốn ôm ở nơi nào đâu? Không ôm eo, hướng lên trên đến ngực, hướng phía dưới đến cái mông. Văn Nghiễn hơi suy nghĩ, ánh mắt cũng lập tức đánh giá hai cái địa phương này của Bạch Đào, thế nhưng biểu tình của anh bảo trì rất tốt, cau mày lại giống như tỉ mỉ suy nghĩ về ý kiến của Bạch Đào

“Không...”

Cậu nhìn ánh mắt của Văn Nghiễn, nhận ra được anh đang suy nghĩ gì, gương mặt lập tức đỏ bừng lên, thủy quang trong mắt cậu vẫn chưa hoàn toàn rút đi, nhẹ nhàng liếc nhìn Văn Nghiễn, thật sự là đem lòng người hoá thành một vũng xuân thủy.

Hầu kết Văn Nghiễn hơi động, Bạch Đào tiếp tục nói:

“Vậy ta...vậy ta quay người lại, tay người để trên lưng ta là tốt rồi”

Bạch Đào xoay người đối mặt với Văn Nghiễn, đem đầu chôn ở trong lồng ngực anh, Văn Nghiễn cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy mái tóc đen mềm của Bạch Đào

“Hảo, ta không làm khó người, người mau mau ngủ.”

Văn Nghiễn ôm Bạch Đào, tay vỗ vỗ trên lưng cậu dỗ cậu ngủ

Bạch Đào nhắm hai mắt lại, Văn Nghiễn cũng cương bách chính mình nhắm mắt lại, cố kiềm chế ý niệm này nọ trong đầu mình

Một lúc sau Bạch Đào đột nhiên từ trong lồng ngực của anh tránh ra, ngẩng đầu lên nhìn Văn Nghiễn.

Mặt của cậu hồng thấu, tựa như ngượng ngùng tựa như hiếu kỳ.

“Người, người là đang phát tình sao?”

Đêm nay lý trí của Văn Nghiễn vốn là lão đà lão đảo, anh cực lực bảo trì lý trí thì nghe Bạch Đào nói lời này trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi, thời điểm phản ứng lại thì anh đã áp Bạch Đào ở dưới thân mình

Thanh âm của Bạch Đào run rẩy, đuôi mắt hồng hồng động nhân, lông mi run lên một cái:

“Người... Người làm gì a?”

Văn Nghiễn nhắm mắt lại, thời điểm mở mắt ra anh đã quyết định xong.

Thanh âm của anh khàn lợi hại, mang theo như có như không câu dẫn mê hoặc lại ra vẻ khổ não đối Bạch Đào nói:

“Ta thật giống như phát tình.”

Giờ khắc này đầu óc của Bạch Đào loạn hết cả lên, tri thức sinh lý được học trên lớp không biết đã bị cậu vắt đi nơi nào. Chỉ có O mới động dục còn A thì chỉ động tình, cũng giống như hiện tại

“Làm sao bây giờ?” Văn Nghiễn đột nhiên tựa đầu vào hõm cổ của Bạch Đào, âm thanh khó chịu ngữ khí yếu đuối: “Ta thật giống như phát tình, người giúp ta một chút? Có được hay không?”

A cũng sẽ cầu O giúp sao? Ái tâm của Bạch Đào tràn lan nhưng vẫn là có ba phần nghi ngờ: “... Vậy ta...ta giúp người như thế nào?”

Văn Nghiễn cười thâm, môi của anh kề sát ở trên cổ Bạch Đào nhẹ nhàng hút một hơi, Bạch Đào lập tức hừ một tiếng thân thể liền mềm nhũn xuống.

Văn Nghiễn động thân dưới cọ cọ vào thân thể của Bạch Đào:

“Giúp ta lấy ra, có thể sao?”

Bạch Đào nghiêng đầu đi, từ vành tai đến cổ đều đỏ hồng một mảng, cậu ngáp ngừng nói:

“Nhưng ta...ta không biết a.”

Văn Nghiễn nhỏ giọng từng bước từng bước làm cậu trầm mê:

“Không sao, ta dạy cho người.”

Văn Nghiễn nói là dạy cậu mà trước tiên lại ôm Bạch Đào, hai người lăn lộn một chút, giờ khắc này Bạch Đào khóa ngồi ở trên người Văn Nghiễn, tay chống trên cơ ngực của anh, ánh mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào

“Người trước tiên thân thân ta.” Văn Nghiễn nói.

Bạch Đào chậm rãi cúi đầu, do dự một chút, vẫn là đem môi kề sát gương mặt Văn Nghiễn, lúng ta lúng túng không biết nên làm gì

Văn Nghiễn thở dài một hơi, anh kiên trì hướng dẫn cho Bạch Đào:

“Dùng đầu lưỡi liếm liếm ta.”

Bạch Đào là học sinh tốt, Văn Nghiễn nói gì cậu liền chiều theo mà làm, cậu duỗi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái trên gò má của Văn Nghiễn, giống như con mèo nhỏ thân thân chủ nhân vậy.

Trên mặt Văn Nghiễn ngứa, tâm cũng ngứa, lửa diễm trong lòng càng bùng lên, anh khàn giọng dặn dò Bạch Đào:

“Đừng chỉ hôn mặt, hôn hôn xuống dưới đi”

Bạch Đào đỏ bừng mặt đem môi chậm rãi hướng xuống dưới, đầu lưỡi mềm mại tại trên mặt Văn Nghiễn trượt ra một đạo thủy ngân đậm mỹ, Văn Nghiễn hô hấp nhất thời thô trọng.

Vật cứng dưới móng như có xu thế biến đại, Bạch Đào sợ hết hồn, còn chưa kịp chạy trốn liền bị Văn Nghiễn đè vai xuống.

Văn Nghiễn bán ngồi dậy, đem Bạch Đào chặt chẽ siết chặt vào trong ngực:

“Chạy đi đâu?”

Môi của anh dán vào tai Bạch Đào, nhiệt khí ẩm ướt xuyên vào trong tai

Cả người Bạch Đào phát run, trong âm thanh mang theo tiếng khóc:

“Ta... Ta... Có chút sợ.”

“Sợ cái gì?” Văn Nghiễn hỏi tiếp.

Bạch Đào cảm thấy Văn Nghiễn hiện tại cùng với Văn Nghiễn hồi nãy không giống nhau, hiện tại làm cậu cảm thấy nguy hiểm, cậu sợ bị anh ăn vào bụng đến xương cốt cũng không còn

Bạch Đào không dám nói chính mình sợ anh

Văn Nghiễn cười cười, luồn tay vào trong áo, thuận sống lưng chậm rãi hướng lên trên, cuối cùng nắm sau gáy cậu

Bạch Đào hoảng hốt lợi hại, cậu cảm thấy hiện tại mình giống như là con thỏ bị lão hổ ngậm cổ, chỉ có thể mặc người xâm lược, bên trong mắt cậu đã lưu chuyển thủy quang, lông mi động động thì có một giọt nước mắt rơi xuống xương quai xanh của Văn Nghiễn

Văn Nghiễn đến gần thân thân đuôi mắt Bạch Đào, đem nước mắt của cậu toàn bộ hôn đi.

Anh cảm giác chính mình thật giống như phân chia thành hai cái nhân cách, một cái nhìn thấy Bạch Đào khóc thút thút thì hận không thể đem cậu ửng ở trong lồng ngực mà hống, mà một cái khác thì lại hận không thể làm quá phận hơn nữa, làm cho viên mắt của cậu đỏ hơn chút, khóc đáng thương một chút

Ánh mắt Văn Nghiễn xẹt qua gian phòng, vòng cổ lục lạc, băng đô tai mèo, các loại đạo cụ anh đều nghĩ muốn Bạch Đào mang trên người. Chôn giấu ở đáy lòng là dục vọng bạo ngược đang dâng trào ra, mà Bạch Đào lại mở ra chiếc hộp Phan Đa Lạp (Chiếc hộp Pandora)

Văn Nghiễn áp chế lại nhân cách S của mình, nỗ lực khiến tâm tình xao động trở nên tĩnh lặng, anh ôm Bạch Đào, đối với cậu nói:

“Đừng sợ, ta dạy cho ngươi.”

6. Chương 6

Sáng hôm sau, Bạch Đào tỉnh dậy trước, tối hôm qua cậu bị ngắt đi thế nhưng đồng hồ sinh học vẫn thành công đem cậu gọi dậy đúng giờ

Cậu mở mắt ra, đầu óc còn chưa tỉnh táo, cậu cảm thấy toàn thân trên dưới không chỗ nào là không đau nhức mệt mỏi, Văn Nghiễn vẫn còn đang ngủ, gắt gao ôm cứng cậu, Bạch Đào thử động một chút, Văn Nghiễn phát ra một tiếng nói mớ, tay cũng hơi lỏng ra chút.

Ký ức đêm qua theo đầu óc tỉnh táo mà tới dồn dập, Bạch Đào đỏ mặt, cúi đầu xem tình huống trên người mình

Trên người cậu tất cả đều là hôn ngân xanh tím, đầu nhũ sưng tấy đứng thẳng, hiện tại nổi lên nhói nhói. Cách trở thiếp dán trên gáy không biết đã bị ném đến chỗ nào trong phòng rồi

Đêm qua Văn Nghiễn bảo là muốn dạy cậu, trừ bỏ lúc bắt đầu dạy mình hôn anh ở chỗ nào thì không dạy thêm gì nữa, mọi chuyện đều là do anh chường không, mà Bạch Đào bị đặt ở dưới thân anh chỉ có thể bị động thừa nhận Văn Nghiễn đưa cho cậu tất cả.

Bàn tay của Văn Nghiễn xoa xoa mỗi một tác da tác thịt trên người mình, môi lưỡi lửa nóng từ sau cổ di động đến miệng môi, sau đó đi xuống dưới thân

Đó là khoái cảm cậu chưa bao giờ trải nghiệm qua

Bạch Đào còn nhớ tối hôm qua cậu bị Văn Nghiễn đặt ở dưới thân, hàm răng của anh gặm cắn da thịt mình, loại khoái cảm ngập trời kia quả thực muốn đem cậu bức điên, răng nanh sắc nhọn của Văn Nghiễn nhắm nháp vành tai non mềm của cậu, Bạch Đào cho là sau một khắc Văn Nghiễn liền muốn đâm thủng làn da đem tín tức tố truyền vào thân thể cậu, dấu hiệu cậu

Khoái cảm cùng sợ hãi đan xen làm cả người cậu run rẩy, Bạch Đào nhớ lúc đó cậu đã khóc cầu mong Văn Nghiễn buông tha nhưng anh không chịu

Sắc mặt của Văn Nghiễn rất hung ác, ngữ khí cũng hung tợn nói cậu có phải cố ý bức điên anh không

Bạch Đào bị giật mình, cậu khóc lắc đầu, cầu Văn Nghiễn thả cậu, nói cậu không giúp anh nổi, cậu phải đi.

Bạch Đào giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay của Văn Nghiễn, lui ra ngoài hai bước liền bị Văn Nghiễn lôi kéo mất cả chân một lần nữa kéo tới dưới thân, Văn Nghiễn đem cậu phiến xoay qua chỗ khác, đầu lưỡi của anh tăng tăng liếm qua tuyến thể, bức Bạch Đào trong nháy mắt đạt tới đỉnh cao.

Văn Nghiễn ở trên giường là một bạo quân!

Hoàn hảo bọn họ không làm đến bước cuối cùng, Văn Nghiễn còn giữ một tia lý trí, khi đến cao trào thì rút ra bắn lên trên người Bạch Đào

Tổ chất thân thể của Bạch Đào không ra sao, mà thủ đoạn đùa bỡn của Văn Nghiễn quá ác liệt, cậu bắn hai lần đã không chịu nổi liền hôn mê bất tỉnh. Cậu ngất đi rồi mà Văn Nghiễn còn ở giữa hai đùi cậu ma sát.

Cậu lén lút nhìn Văn Nghiễn.

Văn Nghiễn lớn lên rất dễ nhìn, xác thực phải nói là anh tuấn. Thời điểm anh ngủ thực điềm tỉnh chẳng hề giống tối hôm qua đáng sợ như vậy, Bạch Đào rất tục khí liên tưởng đến thụ mỹ nhân, bất quá bây giờ ôm cậu ngủ không phải là một vị mỹ nhân mà là một vương tử hoang dã

Bạch Đào cũng không dám giống như hoàng tử hôn tỉnh công chúa mà hôn trộm Văn Nghiễn, đến bây giờ trong lòng cậu vẫn còn chút sợ hãi

Bạch Đào rón rén ngồi dậy xuống giường, vệ sinh cá nhân rồi mặc hảo quần áo, lén lút kéo cửa đi ra ngoài

Ở chỗ ngoặt của cầu thang có một cái gương lớn, Bạch Đào đứng ở trước gương nhìn một hồi lâu

Quần áo mùa hè mỏng, đầu nhũ đứng thẳng nhô ra có cảm giác đâm đặng. Đôi môi đỏ sẫm còn bị rách da, trên cổ đều là dấu hôn không giấu được, này làm sao đi ra ngoài rồi về trường học a!

Bạch Đào nắm tóc, gương mặt trẻ con nhăn nhó lại

Cũng may trong bọc sách có cách trở thiếp dự phòng. Bạch Đào mở ra tìm, cậu đột nhiên nghĩ đến trong bọc sách ngoại trừ cách trở thiếp, hình như còn có...băng cá nhân.

Không quần được nhiều như vậy, trước tiên có thể che kín được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu đi

Cách tử điểm không xa có một nhà vệ sinh công cộng, Bạch Đào cúi đầu bước nhanh đi vào một phòng riêng, khóa kỹ cửa mới vén áo lên, dùng băng cá nhân dán lên hai đầu nhũ đang đứng thẳng

Bạch Đào đỏ bừng mặt, trên đỉnh đầu nhũ nổi lên nhói nhói, cậu nghĩ tới tối hôm qua Văn Nghiễn hút đầu nhũ của mình còn cắn cắn day day liên tục muốn nổ đầu

“Khốn kiếp!” Bạch Đào không khỏi mắng ra tiếng, cậu e lệ lợi hại, trong mắt hiện lên một tầng thủy quang: “Quá đáng! Tại sao có thể làm như vậy?!”

Cậu càng nghĩ càng oan ức, cảm giác đêm qua mỗi câu của Văn Nghiễn đều là nhục nhã.

Sau đó Bạch Đào trở lại ký túc xá, mới sáng sớm nên chỉ có lác đác vài người, không có ai chú ý tới cậu

Trong túc xá không người, tối hôm qua mất điện, đại gia không phải về nhà thì cũng là ở bên ngoài trụ. Không cần đối mặt với bạn cùng phòng, tâm của Bạch Đào thả đi xuống, về ký túc xá chuyện đầu tiên cậu làm chính là tắm rửa sạch sẽ, sau đó toàn diện kiểm tra vết thương trên người mình.

Sau gáy, đầu nhũ, giữa hai đùi đều rách da, cái cổ, cái eo, cái mông, cánh tay tất cả đều có dấu hôn ngân của Văn Nghiễn, Bạch Đào càng nhìn càng cảm thấy khổ sở, cậu có lòng tốt giúp Văn Nghiễn, đối phương

lại đem mình biến thành bộ dạng này!

Bạch Đào tắm xong ra ngoài liền nằm ở trên giường, hiện tại cậu mệt đến lợi hại, rất cần ngủ một giấc, mới vừa nhắm mắt lại cậu đột nhiên nghĩ đến cái gì, lấy điện thoại mở app note trên máy gõ danh sách những thứ cần mua, trong đó có thuốc bôi

Cậu còn chưa ghi xong thì nhạc chuông vang lên, trên màn hình hiện ra một dãy số xa lạ.

Bạch Đào có dự cảm là Văn Nghiễn gọi tới.

Cậu muốn ấn từ chối nhưng ngón tay không biết làm sao lại ấn nút nhận cuộc gọi.

Bạch Đào ngừng thở không dám nói lời nào, cũng không dám hỏi Văn Nghiễn vì sao lại có số điện thoại của mình.

“Bạch Đào...”

Đối phương mở miệng trước. Quả nhiên là Văn Nghiễn.

Bạch Đào vẫn không lên tiếng, cậu thực sự không biết hiện tại nên nói cái gì.

“Người trở lại tức xá sao?” Văn Nghiễn hỏi tiếp.

“Ta...” Bạch Đào nói, lại phát hiện giọng mình khàn khàn rất khó nghe, cậu liền ngậm miệng không chịu nói nữa

Văn Nghiễn tại đầu dây bên kia khẽ cười hai tiếng, hỏi cậu hiện tại có mệt hay không, có đói bụng hay không, nói anh bây giờ cũng phải đi về học viện cậu có muốn anh mang chút đồ ăn hay cái gì đó cho cậu không.

Bạch Đào vẫn không nói lời nào, Văn Nghiễn kiên trì chờ cậu mở miệng.

Bạch Đào muốn cúp máy, ngón tay sắp ấn xuống thì lại nghĩ đến lúc nữa mình phải đi tiệm thuốc mua thuốc nhất định sẽ bị người nhìn thấy vết tích trên người... Kia rất mất mặt a.

Cậu đem điện thoại áp lên trên tai, ho nhẹ một tiếng, sau đó nói:

“Ta... Trên người ta bị trầy da, người có thể giúp ta mang thuốc đến hay không?”

7. Chương 7

Hack vào hệ thống của nhà trường tìm số điện thoại của Bạch Đào đối với Văn Nghiễn mà nói cũng không phải việc khó gì, bắt quá anh tìm máy vi tính trì hoãn một chút, nếu không sẽ càng nhanh hơn.

Tối qua anh quả thật là hơi quá phận một chút. Nhưng đối mặt với Bạch Đào đơn thuần mà vô thức mê hoặc thì không nhận được, hơn nữa anh vốn là đã quyết định muốn nhận xuống buông tha cậu thể mà cậu lại hướng vào trong ngực anh, cái này thì trách ai?

Văn Nghiễn nghĩ đến chuyện tối hôm qua, tâm tình liền trở nên vô cùng tốt, anh trước tiên đến tiệm thuốc mua một chút thuốc rồi tới siêu thị mua một đồng lớn thức ăn, lúc này mới nhắc theo đồ vật đi đến ký túc xá của Bạch Đào

Đến dưới lầu của ký túc xá, Văn Nghiễn gọi điện thoại cho Bạch Đào

Bạch Đào rất nhanh liền xuống, đang là mùa hè nóng nực mà cậu mặc kín từ đầu đến chân, quần áo dài tay, trên cổ còn đeo khăn che đi dấu hân trên cổ. Gò má của cậu vẫn hồng hồng như quả đào mặt chín mọng. Rõ ràng đang đứng ở trước mặt Văn Nghiễn thế nhưng ánh mắt nhìn lung tung nhìn sang chỗ khác, không dám đặt tâm mắt trên người Văn Nghiễn

Cậu vẫn còn thẹn thùng lắm.

“Mặc nhiều như vậy không nóng sao?” Văn Nghiễn biết rõ còn hỏi.

“Không nóng.” Bạch Đào đỏ mặt lên hướng Văn Nghiễn đưa tay ra: “Người đem thuốc cho ta, ta muốn đi lên lầu.”

“Trong phòng người có ai không?”

Văn Nghiễn cũng không có đem đồ vật đưa cho Bạch Đào, trái lại tiến lên phía trước áp sát một bước hỏi.

“Không...” Bạch Đào nói phân nửa mới phản ứng lại, vội nói: “Này cùng...cùng người không có quan hệ đi.”

Văn Nghiễn gật đầu: “Không có quan hệ gì với ta nhưng là cùng người có liên quan, trong ký túc xá không người, ai có thể giúp người bôi thuốc a?”

Chỗ rách da đều là địa phương tư mật, đương nhiên chỉ có thể tự mình bôi a, làm sao có khả năng để cho người khác hỗ trợ

“Ta tự bơi được, người đem thuốc cho ta.”

Văn Nghiễn quyết đoán từ chối: “Không được, tuyền thể trên gáy người cũng có thương tổn, hơn nữa bôi thuốc mỡ này lên còn phải xoa bóp mới hấp thu hiệu quả được.”

Anh nhìn chăm chăm Bạch Đào: “Phải có người giúp người bơi.”

“Vậy ta đợi bạn cùng phòng trở về.”

Bạch Đào cảm giác trên người bỗng nhiên nổi da gà, cậu biết Văn Nghiễn đang nhìn chăm chăm cậu, cậu cũng có thể biết Văn Nghiễn hiện tại đang suy nghĩ cái gì.

“Ta giúp người bơi đi.” Văn Nghiễn trực tiếp quyết định.

Bạch Đào do dự một lúc cuối cùng vẫn là cho phép Văn Nghiễn thoa thuốc giúp cậu

Dù sao Bạch Đào nói là để bạn cùng phòng về chỉ là lý do để từ chối anh, làm sao cậu có khả năng thật sự nhường bạn cùng phòng giúp mình xoa thuốc a!

Văn Nghiễn quét thẻ học sinh, trực tiếp đẩy cửa phòng hỗ trợ đi vào, Bạch Đào đứng ở cửa ngó xung quanh không có bất kỳ ai, lúc này mới nhanh chóng lách mình đẩy cửa tiến vào, sợ bị người khác nhìn thấy, sau khi đi vào khoá cửa rồi kiểm tra vài lần, cậu lo lắng đột nhiên có người xông vào

Văn Nghiễn lục tìm thuốc mỡ, nhắc nhắc cảm ý bảo cậu ngồi lên giường. Bạch Đào chậm rãi dịch đến bên giường, thế nhưng không dám ngồi xuống, liền đứng ở đó nhìn động tác của Văn Nghiễn. Tối hôm qua Văn Nghiễn cho cậu ấn tượng quá sâu, cậu hiện tại có chút sợ Văn Nghiễn.

Văn Nghiễn tìm ra thuốc mỡ rồi nghiêm túc đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, sau mới phát hiện Bạch Đào còn đang đứng ở bên giường hơn nữa còn đang ngẩn người, anh cau mày nói:

“Người làm sao còn chưa cởi quần áo?”

“Tại sao ta phải cởi quần áo?”

Bạch Đào sợ hết hồn, theo bản năng túm lại cổ áo của mình

Văn Nghiễn thấy bộ dáng tặc mao này của cậu có chút muốn cười, anh ý thức được chính mình tối hôm qua đem người hù sợ rồi, cho nên hiện tại Bạch Đào rất chống cự anh

“Ta nhớ tới trên người người không chỉ có một nơi thương tổn đi?”

“Ta... Ta...”

Văn Nghiễn không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới, Bạch Đào liền cảm thấy oan ức. Rõ ràng là cậu tốt bụng giúp đỡ anh mà bị Văn Nghiễn đặt ở dưới thân, khóc cầu đều vô dụng, kết quả anh càng thêm quá phận, giằng co nửa buổi tối, bị đau chính là cậu, Văn Nghiễn lại như không có chuyện gì còn nói cậu cởi quần áo.

Bạch Đào đỏ cả vành mắt, đặc biệt oan ức trừng Văn Nghiễn, bất quá ánh mắt của cậu không có một chút lực uy hiếp, ngược lại là làm tâm Văn Nghiễn mềm nhũn

“Có đau hay không? Ta xem một chút?”

Văn Nghiễn thả nhẹ âm thanh dụ dỗ nói.

“Không đau” Bạch Đào đặt mông ngồi trên giường, giận dưng dưng nghiêng đầu đi không nhìn mặt anh:

“Người mau thoa thuốc cho ta.”

Văn Nghiễn đi tới, cởi ra khăn quàng trên cổ cậu. Làn da của Bạch Đào vốn là trắng nõn, mướt ra dầu qua một đêm càng xanh tím. Tay Văn Nghiễn vỗ vỗ lên gáy Bạch Đào, nhẹ nhàng bóc ra cách trở thiếp, tức thì hương đào mật ngọt ngào lan toả khắp căn phòng

Văn Nghiễn hít sâu một hơi, theo bản năng cảm thấy hơi khát.

“Đau không?”

Ngón tay của anh mơn trớn tuyến thể của Bạch Đào, da thịt sau gáy mềm mại, trên đó đều là dấu hôn ngân còn có dấu răng, nhìn đặc biệt khủng bố, cũng đặc biệt...khiến người thú huyết sôi trào.

“Đau.” Bạch Đào thành thực trả lời.

Tuyến thể sau gáy có hơi đau rát, thể nhưng Văn Nghiễn sờ lại rất nhẹ, vì vậy giữa cơn đau liền chen lẫn mấy phần ngứa ngáy, dòng điện tê dại truyền tổng đến đầu ngón tay, thanh âm của cậu đều không tự chủ được mà mềm nhũn ra.

“Xin lỗi, tối hôm qua ta không khống chế được.”

Văn Nghiễn nhìn chăm chăm dấu răng dấu hôn che kín da thịt sau gáy Bạch Đào, trầm giọng nói

Bạch Đào không nghĩ tới Văn Nghiễn sẽ nói ra những lời này. Rõ ràng vừa rồi cậu còn đang tức giận, cảm thấy chính mình oan ức vô cùng, hiện tại Văn Nghiễn vừa xin lỗi chính mình trái lại không biết nên làm thế nào

“Không, không có quan hệ.”

Chỉ với một câu nói Văn Nghiễn liền thăm dò ra phương pháp hống Bạch Đào, Bạch Đào ăn mềm không ăn cứng, làm ra vẻ yếu thế là biện pháp hống cậu tốt nhất

Ngón tay của Văn Nghiễn dính thuốc nhẹ nhàng xoa trên gáy Bạch Đào, ngón tay đánh vòng xoa bóp vô động, đem thuốc thoa ra toàn bộ

Thân thể của Bạch Đào đột nhiên mềm nhũn, tuyến thể bị xoa xoa không ngừng truyền kích thích làm cho tay chân cậu như nhũn ra, cả người vô lực lui về phía sau, lùi đến trong lồng ngực Văn Nghiễn

Thuốc mỡ theo ngón tay bôi lên trên da, địa phương rách da tức thì cảm thấy mát mẻ, sau đó mát mẻ liền biến thành nóng bỏng, băng hỏa luân phiên kích thích đối với cậu mà nói là một loại dẫn vật ngọt ngào

Trong mắt Bạch Đào thủy quang lưu chuyển càng nhiều, ngón tay vô ý thức nắm chặt vạt áo Văn Nghiễn

Văn Nghiễn vẫn ung dung thông thả xoa xoa tuyến thể của Bạch Đào, ngữ khí mềm nhẹ như ẩn chứa vô hạn áy náy.

Anh nói: “Nhịn một chút, lần sau sẽ không đau như vậy.”

8. Chương 8

Bạch Đào cảm giác Văn Nghiễn lúc này và tối hôm qua không phải là cùng một người, hôm nay anh rõ ràng ôn nhu hơn nhiều lắm, ngón tay ấm áp xoa bóp tuyến thể mãi cảm ở sau gáy cậu

Thân thể Bạch Đào đều mềm nhũn ra, bán ngã vào trong lòng Văn Nghiễn, xoang mũi phát ra âm thanh rầm rì vô thức

Văn Nghiễn xoa một hồi lâu mới từ sau gáy đi bôi thuốc ở những nơi khác trên thân Bạch Đào. Đầu tiên chính là ở xương quai xanh, nơi này cũng che kín vết tích xanh tím

Chỗ rách da dính thuốc mỡ trong nháy mắt có cảm giác đau nhói, Bạch Đào hít vào một ngụm khí lạnh, từ trong kiêu diễm tê dại tỉnh táo lại, tránh tránh ngón tay của Văn Nghiễn

“Ta... Chỗ bị thương còn lại ta có thể tự mình đến, không cần làm phiền người.”

Văn Nghiễn biết lúc này không nên lại miễn cưỡng Bạch Đào, Bạch Đào tuy rằng nhìn ngơ ngác ngây ngốc rất tốt lừa gạt nhưng vạn nhất đem người dọa, khả năng liền không dễ dụ trở lại.

Anh nhìn chăm chăm vào Bạch Đào mà Bạch Đào lại không dám cùng anh đối diện.

“Hảo đi” Văn Nghiễn đem thuốc mỡ đưa cho Bạch Đào: “Người xác định mình có thể?”

Bạch Đào không nghĩ tới Văn Nghiễn dễ dàng như vậy liền buông tha mình, một mặt mờ mịt nhận lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Sau đó là trường cửu trầm mặc, Văn Nghiễn đợi một lúc mà thấy Bạch Đào không có động tác, nghi hoặc hỏi:

“Làm sao không bôi đi?”

Bạch Đào có chút ngượng ngùng, âm thanh ngược lại là nhắc lên, giả hung ác đối Văn Nghiễn nói:

“Người xoay người đi, người như vậy nhìn ta, ta...ta làm sao cởi quần áo.”

Nguyên lai là bởi vì nguyên nhân này, Văn Nghiễn cười cười, rất nghe lời chậm thong thả xoay người quay lưng về phía Bạch Đào, nói:

“Ta không nhìn người, chính người bôi đi, có chỗ nào với không tới thì gọi ta.”

Phía sau truyền đến tiếng quần áo cởi ra, Văn Nghiễn ngẩng đầu, trước mặt là cửa kính đen mờ hồ có thể phản chiếu ra bộ dáng bây giờ của Bạch Đào, cậu cởi bỏ áo thun, bôi thuốc mỡ lên đầu nhũ bị rách da

Từ trên kính không nhìn ra màu sắc của nhũ hoa, nhưng Văn Nghiễn vẫn biết là màu đỏ, là anh tối hôm qua mút ra thành màu đỏ tươi, bây giờ lại dính thuốc mỡ màu trắng đục, quả thực như là đầu nhũ tiêm thượng mang theo nãi tích. Bất quá đó chỉ là thuốc, muốn Bạch Đào hội sinh nãi, kia mùi vị có phải cũng là vị đào mật?

Văn Nghiễn càng nghĩ càng xa, bên này Bạch Đào đã gian nan đem thuốc thoa xong, chính tiếp tục hướng phía dưới tìm kiếm vết thương.

Chỗ bị thương tổn là ở giữa hai chân, Bạch Đào cẩn thận từng li từng tí một cởi quần, chuyển hướng hai chân, cúi đầu xem vết xước rất ở đùi trong, không đến hai phút mới nhớ ra trong phòng còn có một cái ‘nhân vật nguy hiểm’

Cậu lập tức ngẩng đầu lên đối Văn Nghiễn dặn:

“Người, người tuyệt đối không được quay đầu lại a.”

Văn Nghiễn một bên thưởng thức cảnh xuân được phản chiếu trên tấm kính một bên bình tĩnh hồi đáp:

“Người không cho ta quay đầu lại thì ta sẽ không quay đầu lại nhìn người.”

Thấy anh nói bình tĩnh, Bạch Đào cũng yên tâm chuyên tâm bôi thuốc

Sau khi bôi thuốc cùng mặc quần áo vào xong mới gọi Văn Nghiễn xoay người, Văn Nghiễn nhìn Bạch Đào sắc mặt ửng hồng e lệ thì hỏi:

“Đều bôi hảo?”

Bạch Đào gật gật đầu, cậu không nghĩ tới Văn Nghiễn nghe lời như vậy, nói không quay đầu lại này mười mấy phút thật sự không quay đầu lại, mâu thuẫn trong lòng cậu đối Văn Nghiễn đã tiêu tán mấy phần.

Văn Nghiễn hỏi tiếp cậu: “Vết thương còn đau không?”

“Còn một chút, bắt quá không đáng ngại, hai ngày nữa sẽ hảo.”

“Kia người trở lại muốn giải thích thế nào?”

“A?” Bạch Đào không nghe hiểu ý tứ của Văn Nghiễn: “Cái gì bị phát hiện?”

Văn Nghiễn đưa tay chỉ vào cổ Bạch Đào:

“Bây giờ là mùa hè, người không thể cả ngày xuyên quần áo dài tay cùng quàng khăn đi, nếu như bị bạn cùng phòng thấy được, người sẽ giải thích thế nào?”

Bạch Đào suy nghĩ một chút rồi do dự nói:

“Ta, ta liền nói là bị muỗi đốt, ta gãi thành vết xước.”

Dừng một chút, cậu lại hỏi Văn Nghiễn:

“Người cảm thấy ta nói như vậy có được hay không?”

Thực ra nhìn vào thì ai cũng biết là xảy ra chuyện gì, giải thích chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi, thế nhưng Văn Nghiễn không muốn nói những câu này đả kích Bạch Đào, anh gật gật đầu:

“Có thể, lời giải thích này không có kẻ hở.”

Bạch Đào cười cười, cảm thấy thuyết pháp của mình thật sự là không chê vào đâu được.

Thuốc nếu đã thượng xong thì cũng không cần nán lại nữa, vừa ra đến trước cửa Văn Nghiễn quay người ngăn trở Bạch Đào, đỡ khuông cửa cúi đầu tại bên tai Bạch Đào nhẹ giọng nói một câu:

“Tối hôm qua thật sự cảm ơn người.”

“A?” Bạch Đào sững sờ, lắp ba lắp bắp trả lời: “Không...không cần khách khí, bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau”

Cậu càng nói càng cảm thấy không đúng, xấu hổ muốn tìm chỗ trốn. Văn Nghiễn cười khẽ một tiếng, hỏi:

“Bình thường thì người đều đến thư viện sao?”

“Không cần lên lớp liền ngốc trong thư viện.”

“Tầng nào?”

“Tầng năm.”

“Ừm.” Văn Nghiễn đẩy cửa phòng hỗ trợ ra: “Đi thôi.”

Bạch Đào không hiểu Văn Nghiễn đột nhiên hỏi cậu cái vấn đề này là muốn làm gì, cậu cũng không có ý định nghĩ, cậu hiện tại chỉ muốn về ký túc xá ngủ một giấc.

Văn Nghiễn đưa Bạch Đào về ký túc xá sau đó về phòng ký túc xá của mình, anh vừa mở cửa thì đã có bạn cùng phòng hỏi thăm tình hình của anh

“Văn Nghiễn, tối hôm qua người làm gì a?” Trịnh Tự một mặt bát quái lại gần: “May mà ngày hôm nay

lão sư không điểm danh, muốn không bắt được thi học kỳ trực tiếp treo móc(?)”

“Trên người người có mùi không đúng a?”

Đang nói Trịnh Tự đột nhiên tiến tới bên người Văn Nghiễn hít một hơi thật sâu.

Cùng là một phòng ký túc xá, đại gia đối với mùi tin tức tổ của nhau đều rất quen thuộc, mà trên người Văn Nghiễn có lẫn mấy phần mùi vị ngọt ngào như có như không, nghe lên như là...mùi trái đào.

“Tối hôm qua người ngủ với omega? Người đem cậu ta ký hiệu chưa?”

Không trách Trịnh Tự bát quái, Văn Nghiễn là nhân vật nổi tiếng trong khoa bọn hắn, omega yêu thích anh, muốn cùng anh nói chuyện yêu đương, muốn cùng anh giao hợp rất nhiều, nhưng Văn Nghiễn chưa từng cho bọn họ một cái ánh mắt

Hướng hồ hiện tại A yêu O, A yêu A, A yêu B đều bình thường, yêu thích Văn Nghiễn thì beta, alpha cũng là có, bọn họ trước đây cho là Văn Nghiễn có thể sẽ không thích omega, không nghĩ tới hôm nay trở về liền nhiễm phải mùi tin tức tổ của omega

“Không có ký hiệu.” Văn Nghiễn đẩy ra Trịnh Tự đang ngồi ở bên cạnh anh hóng hớt, đi tới bàn học ngồi xuống.

“Không có ký hiệu?” Trịnh Tự mới không tin, hắn theo chân Văn Nghiễn tiếp tục hỏi tới: “Người mau nói thật cho ta, người và omega kia tiến triển đến bước nào rồi? Là tùy tiện vui đùa một chút hay là...”

Không đợi Trịnh Tự nói hết lời Văn Nghiễn liền cho hắn đáp án.

“Theo đuổi.”

9. Chương 9

Văn Nghiễn lấy được thời khoá biểu của Bạch Đào, nghĩ Bạch Đào nếu muốn đi thư viện, vậy anh không bằng tại thư viện ôm cây đợi thỏ tạo sự tình ngẫu nhiên gặp mặt, bằng không liền Bạch Đào lá gan này da mặt này, anh chủ động đi tìm Bạch Đào khẳng định cậu sẽ thẹn thùng không dám thấy anh, nói không chừng còn trốn tránh anh, cho nên mấy ngày nay Văn Nghiễn ngoại trừ mỗi ngày nhắn tin cho Bạch Đào nhắc cậu nhớ bôi thuốc thì cũng không chủ động tìm cậu

Văn Nghiễn tại thư viện ôm cây đợi thỏ được một tuần mới tóm được Bạch Đào mềm mềm lá gan nhỏ nhỏ

Bạch Đào xin nghỉ một tuần lễ, may mà học kỳ này khoa của cậu không phải học nhiều, cho nên Bạch Đào xin nghỉ trốn ở ký túc xá chờ vết tích trên người mờ hết mới dám đi ra ngoài, trong lúc đó phải kinh hồn bạt vía tránh những bạn cùng phòng cùng những bạn học khác quan tâm hỏi han

Bạch Đào cảm thấy tâm lý của mình rất kỳ quái, mỗi ngày nhìn thấy tin nhắn Văn Nghiễn gửi đến thì cảm thấy có chút ngọt ngào, lại bởi vì Văn Nghiễn không chủ động tìm cậu mà mơ hồ thất lạc. Cả người cậu đều nằm ở trong mâu thuẫn thống khổ

Bạn cùng phòng vừa tan học trở lại ký túc xá liền thấy Bạch Đào đang ngồi ở trên giường ôm gối ngẩn người, hẩn hiếu kỳ nhìn Bạch Đào. Không biết làm sao, từ khi Bạch Đào nhiễm bệnh xin nghỉ không đi học tới nay, cậu mỗi ngày đều muốn phát ngốc một hồi.

Bạn cùng phòng nhìn chăm chăm Bạch Đào, Bạch Đào đột nhiên từ trong trạng thái ngẩn người tỉnh táo lại, kỳ quái nhìn bạn cùng phòng, hỏi hẩn:

“Người làm sao cứ nhìn chăm chăm ta a?”

Bạn cùng phòng ngẩn ra, nói:

“Không, ta chỉ muốn nói tuần sau có bài kiểm tra, người có muốn cùng ta đi thư viện đọc sách không?”

Nói đến đây Bạch Đào mới nhớ tới trước đó Văn Nghiễn hỏi cậu thường lên thư viện lâu mấy...Văn Nghiễn sẽ ở thư viện chờ cậu sao?

Ý nghĩ này mới vừa hiện ra liền bị cậu phủ nhận, cậu đã một tuần không đi thư viện, Văn Nghiễn nếu chờ cậu phỏng chừng đã không còn kiên nhẫn mà đợi nữa, huống hồ, Văn Nghiễn cũng không giống người sẽ cố ý tạo ra sự tình gặp mặt ngẫu nhiên

Bạn cùng phòng đợi nửa ngày cũng không nhận được câu trả lời của Bạch Đào, hẩn có chút nôn nóng lại hỏi lần nữa:

“Người đến cùng có đi hay không a?”

“... Đi!” Bạch Đào vừa nói xong thì cảm giác phản ứng của mình thật giống như quá mức kích động, thanh âm của cậu hạ thấp xuống: “Ta đi chung với người.”

Vừa tan học tiết buổi chiều, chỗ ngồi trong thư viện đã hết, bạn cùng phòng nghĩ tầng năm nhiều người, không bằng đổi sang tầng khác, thế nhưng Bạch Đào lại nói mình tại tầng năm góc quen rồi, hay là lên đó tìm chỗ trống để ngồi a

Bọn họ đi một vòng tìm chỗ ngồi, mà Bạch Đào nhân tiện tìm chỗ thì tìm luôn Văn Nghiễn, thế nhưng

không tìm được anh, Bạch Đào có chút mất mát, cùng bạn cùng phòng tùy tiện tìm hai ghế cạnh nhau ngồi xuống.

Ngồi đối diện với bọn họ là một đôi tình nhân, hai người ngồi rất gần cơ hồ dính vào nhau, còn thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện, Bạch Đào ngẫu nhiên ngẩng đầu lên liền nhìn thấy alpha cúi đầu hôn môi omega của hắn

Bạch Đào nhìn thấy bọn họ đang len lén hôn môi, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn nữa. Bạn cùng phòng cũng nhìn thấy, còn cố ý ho khan hai tiếng nhắc nhở bọn họ phải chú ý, thế nhưng đôi tình lữ kia không quan tâm chút nào, như trước nên hôn nhẹ thì hôn nhẹ, nên cười đùa thì cười đùa

Bạn cùng phòng thực sự không nhìn nổi bọn họ, lặng lẽ tiến đến gần Bạch Đào, nhỏ giọng nói:

“Ta không chịu nổi nữa, ta muốn đổi tầng lầu, người có đi hay không?”

Bạch Đào trên thực tế cũng giống vậy, thế nhưng trong lòng cậu vẫn còn ôm một chút khả năng Văn Nghiễn sẽ tìm đến cậu, thế nên cậu không muốn đi, bạn cùng phòng nhìn bộ dáng này của cậu cũng không nói thêm gì, chính mình thu thập đồ đạc đi tầng khác để học

Bạch Đào không dám ngẩng đầu nhìn đôi tình nhân ngồi đối diện tình nồng ý mật, cúi đầu chuyên tâm đọc sách mình vừa mượn

Một lúc sau, bên cạnh truyền đến tiếng đẩy ghế tựa, Bạch Đào nghe được động tĩnh hiếu kỳ hướng bên cạnh xem, Văn Nghiễn đã ngồi xuống, quay đầu đối với cậu nở nụ cười, nghiêng người tiến đến bên tai cậu nói:

“Lâu như vậy mới đến thư viện, người đang trốn ta sao?”

“Không... Không phải.” Bạch Đào nói chuyện ấp úng, nghiêng đầu che đi mặt đỏ chột dạ không dám để Văn Nghiễn nhìn: “Không có trốn người.”

“Thật sự?” Văn Nghiễn hỏi ngược lại.

“Ân, thật sự!” Bạch Đào dùng sức gật gật đầu, lại hỏi anh: “Người... Người muốn ăn đào không?”

Văn Nghiễn nhú mày, Bạch Đào lúc này mới ý thức được tin tức tố của mình vốn là vị quả đào, hỏi Văn Nghiễn có ăn quả đào hay không cảm giác như đang mời anh đến ăn mình vậy. Mặt cậu lại đỏ bừng lên, hoang mang rối loạn lục lục trong cặp lấy ra một khóa đào mật

“Là... Ăn quả đào.”

Bạch Đào đem trái đào đưa cho Văn Nghiễn thế nhưng anh không nhận mà tiến lại gần cắn một miếng đào trên tay cậu. Quả đào mọng nước, cắn một cái nước liền chảy xuống khe hở ngón tay Bạch Đào

Bạch Đào muốn rút tay về tìm giấy ăn lau lau một chút, vừa mới động, bàn tay liền bị Văn Nghiễn bắt được, Văn Nghiễn hôn hôn lên ngón tay của Bạch Đào, đem đầu ngón tay cậu dính nước đào toàn bộ mát sạch sẽ.

“Hazzz.”

Đối diện truyền đến một tiếng thở dài nhẹ, Bạch Đào hốt hoảng ngẩng đầu, nhìn thấy đôi tình nhân mới vừa thân mật khó rời khó bỏ đang nhìn chăm chăm không chớp mắt hai người bọn cậu, omega nâng mặt, đầy mắt đều là hâm mộ, biểu tình của alpha rất là cân nhắc, một tiếng kia chính là hân phát ra.

Bạch Đào chỉ cảm thấy ầm một tiếng, trên mặt nhiệt độ tức thì tăng vọt, ngay cả ngón tay được Văn Nghiễn hôn đều phát nóng. Bạch Đào đem đầu sâu sắc chôn xuống, không dám nhìn đôi tình nhân ngồi đối diện cũng không dám nhìn Văn Nghiễn.

Văn Nghiễn ngoắc ngoắc môi cười không ra tiếng, omega ngồi đối diện nhỏ giọng oán giận.

“... Người xem nhân gia thật lãng mạn a.”

“... Ước ao a? Có muốn hay không ta vậy...”

“Chán ghét...”

“...”

Bọn họ nhỏ giọng nói một trận sau đó truyền đến âm thanh kéo ra ghế tựa, Bạch Đào lặng lẽ ngược lên, người đối diện không biết đã đi đâu, thế nhưng sách vẫn còn để ở trên bàn. Không có người ngoài điều này làm cho tâm Bạch Đào thoáng buông xuống một chút, không tiếp tục câu nệ như vậy

Cậu thở phào một hơi, lặng lẽ quay đầu nhìn Văn Nghiễn đứng bên cạnh

Mà Văn Nghiễn đang nhìn cậu, hoặc là nói, từ trước đến giờ, tầm mắt anh vẫn không hề rời khỏi người Bạch Đào.

Ánh mắt hai người ở giữa không trung giao nhau, Bạch Đào tim đập hơi ngưng lại, lập tức muốn quay đầu lại

“Xấu hổ?” Văn Nghiễn tay mát lạnh giữ lại tay Bạch Đào, nghiêng đầu nhìn cậu: “Quả đào thật sự rất

ngọt, cảm ơn người.”

Bạch Đào cũng không ngồi yên nữa, cậu đột nhiên đứng lên, phát ra tiếng vang cực lớn làm những người khác đều quay sang nhìn

“Ta... Ta đi tìm sách đọc.”

Cậu nói xong cũng không quản Văn Nghiễn, liền vội vàng đi đến kệ sách ở góc khác

“Sao lại dễ thẹn thùng như vậy?”

Văn Nghiễn lắc đầu một cái, đợi một hồi cũng đuổi theo

10. Chương 10

Thời điểm Văn Nghiễn đuổi tới thì phát hiện Bạch Đào đang núp ở giữa hai giá sách, bên cạnh là cửa thoát hiểm

Anh đi tới, còn chưa mở miệng gọi cậu, Bạch Đào đã bước nhanh tới bưng kín miệng của anh. Văn Nghiễn cực phối hợp nhượng Bạch Đào đem mình áp lên tường, dùng ánh mắt hỏi cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Đào không nói gì, cậu thoát nhìn rất hồi hộp, vành tai so với ngón tay anh vừa mút còn muốn hồng hơn, Văn Nghiễn có chút không rõ, anh thuận theo ánh mắt của Bạch Đào mà nhìn, cửa thoát hiểm khẽ mở ra, ngay sau đó anh nghe được tiếng nước mơ hồ còn có vài tiếng rên rỉ cực nhỏ. Bạch Đào đối với thanh âm này rất quen thuộc, là thời điểm hôn môi môi răng quần quýt phát ra tiếng nước

Văn Nghiễn đã rõ ngọn nguồn câu chuyện, thu hồi ánh mắt, mỉm cười nhìn Bạch Đào. Mà Bạch Đào mặt càng đỏ hơn, cậu đối Văn Nghiễn làm khẩu hình nói:

“Ta không bịt miệng người, người tuyệt đối đừng lên tiếng a.”

Văn Nghiễn gật gật đầu, lại tại một chỗ Bạch Đào sắp thu tay về thì đuổi ra đầu lưỡi nhanh chóng liếm liếm lòng bàn tay của cậu

Đầu lưỡi dính nị trơn trượt, liếm qua lòng bàn tay trong nháy mắt lại tựa lông chim phát qua, khinh liên ngứa. Bạch Đào cấp tốc thu tay về, cậu hiện tại tinh thần căng thẳng, không chịu được chút nào trêu chọc.

Bạch Đào không dám mở miệng mắng anh, chỉ có thể mềm nhũn trừng Văn Nghiễn, Văn Nghiễn cười cười,

thân thủ đem Bạch Đào kéo đến áp lên tường, vị trí của hai người trong nháy mắt đảo lộn

Văn Nghiễn đem Bạch Đào vây tại giữa bức tường và vòng tay mình, anh chắc rằng Bạch Đào không dám giãy dựa lên tiếng, cho nên làm việc cũng có chút không chút kiêng kỵ

Văn Nghiễn nghĩ không sai, Bạch Đào xác thực không dám giãy dựa lên tiếng, cậu hạ thấp giọng, đặc biệt nhỏ giọng chất vấn Văn Nghiễn:

“Người làm gì a?!”

Văn Nghiễn cúi đầu để sát vào, hô hấp nóng rực phun tại tai Bạch Đào, đôi môi như có như không liếm hôn vành tai, nhiệt khí mang theo tê dại từ tai tiến vào trong thân thể, thật giống toàn thân đều có con kiến đang bò, ngứa đến cậu đều đứng không vững

Bạch Đào một chút mềm nhũn chân, cậu theo bản năng bám lấy giá sách làm điểm tựa, kết quả làm ra tiếng động không lớn không nhỏ. Tâm Bạch Đào hơi cương một chút, theo bản năng nhìn Văn Nghiễn.

Đôi tình nhân đang thân mật ở bên kia tường cũng tạm thời ngừng lại, hiển nhiên bọn họ nghe được âm thanh từ bên này, anh nghe được có người ở nhỏ giọng oán giận, nói cái gì nghe không rõ ràng lắm, thế nhưng âm thanh lại có mấy phần quen thuộc, là omega vừa này

Mà alpha động viên hẳn, hai người nhỏ giọng nói một phút chốc, sau Bạch Đào nghe thấy tiếng bước chân, nhất định là alpha lại đây kiểm tra tình huống.

Bạch Đào bị dọa đến tim đập loạn, cậu cũng không hiểu, rõ ràng bọn họ đang thư viện play, tại sao hiện tại có tạt giặt mình lại là cậu?

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhịp tim của Bạch Đào cũng càng lúc càng nhanh, cậu không muốn bị người phát hiện cậu ở đây nghe trộm, cậu thân thủ kéo kéo ống tay áo Văn Nghiễn

Văn Nghiễn cúi đầu, ánh mắt của Bạch Đào hoảng loạn, sợ đến vành mắt đều đỏ, cậu hiện tại cứ như vậy nhìn anh, không giữ lại chút nào mà khẩn cầu, thật giống hiện tại anh chính là ngọn cỏ cứu mạng duy nhất của cậu. Bạch Đào xem lòng người cắt tóc ngứa(?), thân thể đều một tắc một tắc yếu mềm xuống.

Sao lại câu nhân như vậy?

Văn Nghiễn cũng nhìn chằm chằm Bạch Đào, hai người hô hấp quán quýt.

“Hả?”

Bạch Đào hoảng hốt đến không được, sợ đến không dám thở mạnh, cậu mang theo một chút nước nỏ hỏi Văn Nghiễn:

“Người mau suy nghĩ biện pháp a.”

Tâm Văn Nghiễn liền chùng xuống một khối, anh không chịu được Bạch Đào nhìn anh như vậy, càng không chịu được Bạch Đào mang theo tiếng khóc nước nỏ cầu anh

Văn Nghiễn ho khan một tiếng, bước chân gần trong gang tấc ngừng lại, dừng một chút, lại lần nữa trở về. Bạch Đào nghe bọn họ đang nói chuyện, âm thanh rất nhỏ, nghe không rõ ràng bọn họ nói cái gì. Ngay sau đó âm thanh hôn môi lần thứ hai vang lên, so với lúc trước càng to lớn hơn, càng trắng trợn không kiêng dè.

Omega nhỏ giọng rên rỉ, âm thanh cao thấp quần lấy triền miên, như là biết bọn họ ở đây nghe lén, cố ý để bọn họ nghe thấy

Bạch Đào thật sự là không ở nổi nữa, cậu đẩy Văn Nghiễn một cái làm anh tránh ra.

Văn Nghiễn nguy nhưng bất động, trái lại liếm vành tai Bạch Đào, lời bình nói:

“Hắn kêu không dễ nghe như người.”

Ai muốn nghe loại kích lệ này a?!

Bạch Đào giận dữ, liền trừng Văn Nghiễn một cái. Văn Nghiễn cười nhẹ hai tiếng, một tay chống đỡ vách tường, một tay thuận theo vạt áo của Bạch Đào chậm rãi sờ lên trên

Omega da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, sờ lên cảm giác rất tốt. Văn Nghiễn tại eo cậu xoa xoa, Bạch Đào lập tức liền run chân, đổ người về phía trước liền ngã vào lòng Văn Nghiễn

Nguyên bản cánh tay đang chống đỡ trên tường liền hạ xuống eo Bạch Đào, tay khác tại bên hông của cậu quấy phá. Bạch Đào nhịn không được, nhỏ giọng hừ một tiếng.

Âm thanh cách vách ngừng hai giây, sau đó omega rên to hơn, kêu càng thêm triền miên ngọt ngào. Gương mặt Bạch Đào càng đỏ hơn.

Omega kia không riêng rên rỉ râm rì còn nói lời tao lãng

“Dừng... Chớ có sờ eo ta, thật là nhột...”

Eo Bạch Đào lập tức cũng cảm thấy ngứa.

“Ca ca sờ ngực ta, nhẹ...nhẹ một chút...”

Tay Văn Nghiễn chậm rãi hướng lên trên, che ở trên ngực của cậu, đầu ngón tay nắm đầu nhũ Bạch Đào, chậm rãi nhào nặn.

Tiếng hít thở của bọn họ ngày càng ồ ồ gấp gáp, lý trí của Bạch Đào cũng tại Văn Nghiễn ung dung thông thả nhào nặn bên trong, omega ở bên cạnh kêu ngọt ngào chậm rãi bé lại

Ánh mắt cậu từ từ tan rã, nhìn chăm chăm đôi môi Văn Nghiễn ngay gần trước mặt

Vừa ăn xong quả đào, đôi môi Văn Nghiễn đỏ lên, trên mặt còn có một tầng thủy quang.

Hảo muốn hôn lên để nếm thử đôi môi anh là mùi vị gì.

Cậu nghĩ như vậy, thân thể cũng không bị hạn chế tiến về phía trước, Bạch Đào ngửa đầu, bẹp một cái, hôn lên cằm Văn Nghiễn

Văn Nghiễn tiến lên, một lần nữa đem Bạch Đào đè ở trên tường, cúi đầu chuẩn xác tìm được môi của cậu, đầu lưỡi dễ dàng vói đi vào, tại trong miệng cậu khuấy đảo

Bạch Đào bị Văn Nghiễn đột nhiên xuất hiện lại hung hăng hôn môi đến thất điên bát đảo, mũi cậu tràn ra cường liệt thở dốc, suyễn đến cuối cùng mơ hồ còn có khóc nức nở.

Văn Nghiễn hô hấp cũng rối loạn, anh cấp Bạch Đào một ít thời gian để bình phục, sau đó đem môi chuyển qua đuôi mắt có chút hoe đỏ của Bạch Đào, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt của cậu. Tay anh cũng từ trước ngực của Bạch Đào dời đến lưng cậu, thuận theo cột sống của cậu chậm rãi sờ xuống phía dưới

Mới vừa sờ xuống xương cụt, Văn Nghiễn cảm thấy vạt áo của mình lại bị người kéo kéo một chút

Anh hơi lùi về phía sau nhìn Bạch Đào.

Bạch Đào hô hấp vẫn loạn, ngay cả nói chuyện cũng như là khóc nức nở xin tha, cậu nói:

“Không muốn... Không nên ở chỗ này.”

“Ồ?” Văn Nghiễn nhú mày hỏi ngược lại, “Không ở nơi này, người muốn ở nơi nào?”

Tại chỗ công cộng làm chuyện như vậy Bạch Đào nghĩ cũng không dám nghĩ tới, cậu sợ muốn chết, chỉ muốn mau chóng rời đi nơi này.

“Đừng nên ở nơi này, có được không?”

Thấy Văn Nghiễn không nói gì, cậu liền bồi thêm một câu:

“Van người, ca ca.”

11. Chương 11

Hậu kết của Văn Nghiễn hơi lẩn, trong nháy mắt Bạch Đào gọi anh là ca ca, anh cảm giác huyết dịch cả người mình đều dâng trào, trong đầu nhất thời trống rỗng, chấm dứt vận chuyển, chờ anh phục hồi tinh thần lại, anh đã đem Bạch Đào kéo ra khỏi thư viện. Cách thư viện không xa là một rừng cây nhỏ, Văn Nghiễn đem Bạch Đào hướng về bên kia rồi.

Hiện tại trời mới sẩm tối, đèn đường còn chưa sáng lên, trong rừng cây nhỏ càng thêm tối, nếu như không đi tới, căn bản không thấy rõ bên trong còn có người.

Bạch Đào bị Văn Nghiễn một đường từ thư viện kéo tới đây, đặt tại trên nền đất, lá cây thô ráp mài lưng Bạch Đào, Bạch Đào bị đau ngâm một tiếng:

“Người... Người buông ta ra, đau a...”

Văn Nghiễn thả nhẹ lực đạo, ách thanh hỏi câu:

“Chỗ nào đau?”

Bạch Đào ủy khuất khuất giờ cánh tay:

“Tay đau, lưng cũng đau.”

Văn Nghiễn nhắc lên bàn tay của cậu xem, phía trên là dấu đỏ do anh nắm ra, anh đem môi đến gần, dùng đầu lưỡi khẽ liếm vết hồng, Bạch Đào cảm thấy ngứa, muốn kéo tay về thì bị Văn Nghiễn cản lại.

“Đừng nhúc nhích, ta giúp người liếm liếm, liếm liếm liền hết đau.”

“Người... Người đừng...”

Cậu còn chưa nói hết thì Văn Nghiễn đã nâng bàn tay của cậu hôn lên, anh liếm một đường từ khủy tay tới bàn tay, cuối cùng đem đầu ngón tay của cậu ngậm trong miệng mút vào.

Đầu ngón tay bị ngậm trong khoang miệng ướt át ẩm áp, dòng điện tê dại xuyên qua toàn thân, Bạch Đào mới vừa bằng phẳng xuống hô hấp lại bắt đầu dồn dập, cậu vô lực xô đẩy Văn Nghiễn, nơi này quả thực so với thư viện càng thêm nguy hiểm, bốn phương tám hướng đều có khả năng có người xuất hiện, nếu ai đó nghe được tiếng động mà hiếu kỳ tiến đến chỗ này thì sẽ phát hiện ra mất

Càng căng thẳng thì thân thể sẽ càng mất cảm, rõ ràng tinh thần đã căng thẳng sắp đứt đoạn thể nhưng xúc cảm trên đầu ngón tay vẫn là cực kỳ rõ ràng.

Cách đó không xa có âm thanh vui cười truyền đến, đồng thời ngày càng gần. Bạch Đào nhát gan, tim đều bị dọa muốn nhảy ra ngoài, cậu không biết phải làm sao bây giờ, đành phải đem hi vọng ký thác lên trên người Văn Nghiễn

“Cầu người...ta thật sự không muốn, không nên ở chỗ này bị người phát hiện.”

“Sao lại thích cầu người như vậy?” Văn Nghiễn cười nhẹ: “Lại kêu một tiếng dễ nghe, ta liền bỏ qua người.”

“Kêu gì?” Bạch Đào có chút mê man.

“Vừa rồi gọi như thế nào thì hiện tại gọi như thế.” Văn Nghiễn tiến đến bên tai Bạch Đào: “Người biết.”

Cậu kêu cái gì? Bạch Đào nghĩ không ra, âm thanh ngày càng gần, tình huống khẩn cấp, cậu không có thời gian tỉ mỉ suy nghĩ, Bạch Đào cắn môi dưới không xác định lắm mở miệng:

“Ca... Ca ca?”

“Lại kêu một tiếng.” Văn Nghiễn sờ sờ vành tai của cậu

Nói lần nữa liền dễ dàng hơn nhiều lắm, Bạch Đào gọi Văn Nghiễn:

“Ca ca.”

Văn Nghiễn cúi người ôm chặt lấy Bạch Đào, Bạch Đào không thở nổi, cảm giác eo của mình sắp bị Văn Nghiễn cắt đứt, cậu còn có cảm giác có thứ gì cứng cứng đỉnh bụng của mình, Bạch Đào nhớ tới đêm đó tay đau chân mỏi sợ đến tóc gáy đều dựng lên, giây phút muốn từ trong lòng Văn Nghiễn trốn chạy ra ngoài.

Văn Nghiễn kéo lại cậu, hạn chế động tác của Bạch Đào, nhẹ giọng dụ dỗ cậu:

“Đừng nhúc nhích, để ta ôm một cái, ôm rồi ta cái gì cũng không làm.”

Tuy rằng Văn Nghiễn hình như chưa gạt cậu nhưng Bạch Đào vẫn cảm thấy Văn Nghiễn là một tên lừa đảo, cậu đối với Văn Nghiễn có cảm giác nguy hiểm

Bạch Đào không yên lòng: “Người nói thật sao?... Thật sự sẽ không làm gì chứ?”

Văn Nghiễn chỉ nói ba chữ: “Tin tưởng ta.”

Trong lòng Bạch Đào tuôn ra một cảm giác kỳ quái, cậu đem đầu chôn ở trong lồng ngực Văn Nghiễn, không cho anh phát hiện ra hai má mình đã sớm hồng đến không được:

“Ta liền tin tưởng người lần này, người không nên lừa ta.”

Tay Văn Nghiễn như có như không vuốt ve lưng Bạch Đào:

“Không lừa người.”

Người đi ngang qua đã đi xa, bọn họ cũng không hướng trong rừng cây xem, cũng không phát hiện trong đó có hai người đang ôm chặt nhau

Ôm rất lâu, đồ vật đâm vào bụng cậu cũng không mềm xuống, Bạch Đào bị đâm bụng dưới mỗi, cậu có cảm giác bị gạt, không khỏi chất vấn Văn Nghiễn nói:

“Người làm sao còn chưa mềm a!”

“Nào nhanh được như vậy” Văn Nghiễn tại hõm cổ của Bạch Đào cà cà, đôi môi dán vào vành tai của cậu nói chuyện: “Ta chậm như vậy, người nên tha hồ mãi mới đúng.”

“Lưu manh!” Bạch Đào oán hận nói, cậu không biết từ đâu sinh ra khí lực đẩy Văn Nghiễn đang dính ở trên người mình ra, Văn Nghiễn không để ý liền bị cậu đẩy đến cái cây đối diện, cúi đầu trầm thấp cười.

“Người cười cái gì?!” Hiện tại không có người nên Bạch Đào cũng không sợ, sinh ra một chút lớn gan dám cùng Văn Nghiễn nói chuyện lớn tiếng.

Văn Nghiễn không hề trả lời vấn đề này, trái lại hỏi cậu:

“Người ăn cơm chưa?”

Hỏi chen vào Bạch Đào liền quên mất chính mình vừa muốn nói gì, cậu thành thực lắc đầu:

“Còn chưa ăn cơm.”

“Vậy người bây giờ có đói bụng hay không?”

Bạch Đào sờ sờ bụng của mình, hình như là có chút đói bụng.

Văn Nghiễn thấy Bạch Đào sờ bụng nhỏ rất đáng yêu, không nhịn được đi tới xoa bóp mặt của cậu sau đó liền cực kỳ tự nhiên dắt tay cậu:

“Đi thôi, trước tiên dẫn người đi ăn cơm.”

Bạch Đào ngốc ngốc bị anh nắm đi ra khỏi rừng cây nhỏ, mãi một lúc cậu mới hoàn hồn lại, cậu không nhịn được nhìn cái chỗ giữa hai chân Văn Nghiễn

“Người... Người như vậy có thể bị người nhìn ra hay không?”

“Ta thế nào?” Văn Nghiễn cố ý hỏi cậu

“Như vậy...” Bạch Đào do dự một chút, kiên trì mở miệng: “Liền... Ngạnh, cứng rắn mà.”

“Như vậy a” Văn Nghiễn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Vậy người giúp ta xem một chút có thể bị nhìn ra?”

Bạch Đào nghe vậy liền nhìn chỗ giữa hai chân Văn Nghiễn, kỳ thực buổi tối khó nhìn rõ, để sát vào xem mới có thể nhìn ra nơi đó căng phồng, bất quá có ai nhàn rỗi đến không có chuyện gì nhìn chỗ thân dưới của alpha đâu, Bạch Đào mãnh thu hồi nhãn thần, phát hiện Văn Nghiễn đang mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt tối nghĩa không rõ.

Bạch Đào phản ứng lại, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận:

“Người... Người cố ý!”

“Ta cố ý cái gì?” Văn Nghiễn liền giả vờ không hiểu.

Thế nhưng hiện tại Bạch Đào không ăn bộ dáng này của anh, từ vừa nãy khi ở thư viện rồi đến rừng cây

nhỏ, cậu có cảm giác mình vẫn luôn bị Văn Nghiễn đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, Văn Nghiễn là cố ý đùa cậu đi, nói không chừng khi mới bắt đầu quen nhau ở trong tháng máy rồi đi mượn phòng cũng đều là cố ý, như vậy là cố ý tứ gì?

Bạch Đào càng nghĩ càng oan ức, càng nghĩ càng sinh khí, cậu phẫn hận đá một cước vào hòn đá nhỏ ở ven đường, giận dỗi dỗi hướng phía trước đi.

Văn Nghiễn lúc này mới nhận ra được không đúng liền vội vàng đuổi theo:

“Làm sao vậy bé ngoan?”

“Người là ai a, đi ra, phiền chết rồi!”

Bạch Đào hiện tại chính là nổi nóng, mới không muốn nhìn anh đâu

Văn Nghiễn cau mày, cứng rắn giữ lại vai của Bạch Đào, chờ nhìn thấy gương mặt của Bạch Đào, trong lòng anh chấn động một chút, hạ thấp giọng nói:

“Tại sao lại khóc?..”

Bạch Đào thật thương tâm, rơi lệ đầy mặt cũng không phát hiện, chờ Văn Nghiễn hỏi mới phản ứng được, vừa gạt nước mắt lau lệ trên mặt vừa nói:

“Ai cần người lo cho ta!”

“Ta không quản người thì ai quản người?” Văn Nghiễn trong lòng cũng vừa tức vừa đau lòng, anh muốn lau nước mắt cho Bạch Đào nhưng bị cậu quay đầu tránh né: “Người hảo hảo nói cho ta, đến cùng làm sao vậy?”

Bạch Đào ghen ngào nói: “Chúng ta... Đây tính là gì a? Người có phải là muốn trêu đùa ta? Ta... Ta cho người biết a, ta chính là omega chân chính.”

“Ta không trêu đùa người.” Văn Nghiễn biết nguyên nhân làm Bạch Đào sinh khí, có chút không biết nên khóc hay cười: “Ta cũng là một alpha chân chính a.”

Anh bất đắc dĩ thở dài, nói: “Không nhìn ra được sao? Tiểu Bạch đồng học?”

“Ta nhìn ra cái gì?” Bạch Đào còn có chút thút thít, nước mắt mờ mờ nhìn Văn Nghiễn.

“Ta đang theo đuổi người.”

12. Chương 12

Trên mặt Bạch Đào mang theo nước mắt, người lại ngốc tại chỗ, nhìn có chút ngu ngơ nhưng Văn Nghiễn lại cảm thấy cậu rất đáng yêu.

Quá một lúc cậu mới phản ứng được, gập ghềnh trắc trở nói:

“... Nào có ai truy người giống người đâu?”

“Kia phải truy như thế nào?” Ngữ khí của Văn Nghiễn lập tức nghiêm túc lên, anh nhìn Bạch Đào: “Ta chưa từng truy người, người dạy ta phải làm sao để truy người?”

Bạch Đào nghe Văn Nghiễn nói như vậy, liền là luống cuống liền là ngọt ngào, rõ ràng tâm lý còn có chút khó chịu, khóe miệng lại không không chế được nở nụ cười, cậu nhìn Văn Nghiễn một cái, không nói gì.

Văn Nghiễn đến gần kéo tay Bạch Đào, tay Bạch Đào lạnh ngắt, Văn Nghiễn tăng cường độ nặn nặn, hỏi cậu: “Tay làm sao lại như băng vậy?”

Bạch Đào muốn rút tay về lại bị Văn Nghiễn nắm càng chặt, từ nãy đến giờ, Bạch Đào có cảm giác bầu không khí giữa cậu và anh trở nên hơi kỳ quái, cậu há miệng, muốn cùng Văn Nghiễn nói chuyện lại không biết nên nói cái gì, đơn giản ngậm miệng lại, tùy ý để Văn Nghiễn nắm tay của mình.

Văn Nghiễn đem Bạch Đào ủ ấm lên sau đó mới nói:

“Trước tiên đi ăn cơm đi.”

Trong trường học có canteen có đồ ăn không tệ, bởi vì giá cả đắt đỏ cho nên người ở bên trong không phải rất nhiều, nhưng nơi này rất thanh tịnh, hoàn cảnh cũng rất tốt nên cũng không đến nỗi không có ai đến, sinh ý coi như không tệ.

Văn Nghiễn cùng Bạch Đào chọn ở cái bàn trong một góc, nhân viên phục vụ lấy thực đơn lại đây, Văn Nghiễn đem thực đơn đưa cho Bạch Đào, để cậu chọn đồ ăn mình thích ăn

Bạch Đào cầm trong tay thực đơn, tâm tư của cậu không đặt ở vấn đề này cho nên đem thực đơn lật tới lật lui nhìn nhiều lần cũng không biết chọn gì. Bạch Đào đem thực đơn trả lại cho Văn Nghiễn, nói:

“Ta chọn không ra, người điếm đi.”

Văn Nghiễn tiếp nhận thực đơn, anh cũng không biết Bạch Đào thích ăn cái gì, cho nên chọn mỗi món sẽ hỏi Bạch Đào có thích ăn không

Bạch Đào không kén ăn, trừ thịt mỡ ra thì những cái khác đều ăn được. Cho nên Văn Nghiễn chọn đồ ăn cũng coi như thuận lợi. Điếm hảo sau nhân viên phục vụ đi xuống, trên bàn cơm hai người nhất thời có chút trầm mặc.

Bạch Đào cúi đầu nhìn lá trà đang dao động trong chén trà trước mặt mình, cậu nghĩ, này hình như là lần đầu tiên cậu ngồi ăn với Văn Nghiễn. Trên thực tế tính ra thời gian bọn họ nhận thức nhau khá ngắn, mới gặp có ba lần mà thôi.

Lần đầu tiên là tại thư viện, Văn Nghiễn giúp cậu lấy một quyển sách tại giá sách cao nhất, sau đó thang máy bị cúp điện, đi từ điểm tình nhân. Lần thứ hai là ở ký túc xá của cậu, anh giúp cậu bôi thuốc. Lần thứ ba chính là hiện tại.

Bạch Đào cũng biết mình đối với tình cảm phản ứng trì hoãn, dù có ngu ngốc đến mấy thì cậu cũng biết cậu và Văn Nghiễn phát triển quá nhanh, làm sao chỉ mới gặp mặt ba lần liền yêu nhau được, nếu Văn Nghiễn nói anh chỉ muốn cùng cậu làm bạn tình, lý do này Bạch Đào trái lại càng có thể tiếp thu.

“Ta...” Bạch Đào vừa lên tiếng liền cảm thấy thanh âm của mình có chút khàn khàn, vì vậy ho khan một chút, tiếp tục nói: “Người mới vừa nói...”

“Là thật sự.” Văn Nghiễn biết Bạch Đào muốn nói cái gì, vẻ mặt của anh thành thật, ngữ khí bình tĩnh.

“Chúng ta mới gặp mặt bắt quá mới có ba lần, lần nhau cũng không đủ giải...”

Bạch Đào nói không có sức lực, mà Văn Nghiễn nghe được ý tại ngôn ngoại của cậu là từ chối.

Mặc dù mới gặp ba lần nhưng Văn Nghiễn đã biết được đại khái tính tình của Bạch Đào, thiện lương, tính khí nhuỷễn, dễ thẹn thùng dễ khóc, cũng dễ hổng, đối với tình cảm thì bị động.

Kỳ thực tính khí của một người rất phức tạp, dù cho quen nhau rất lâu cũng không nhất định sẽ hiểu rõ ràng. Có thể Văn Nghiễn bằng ba lần ở chung liền trực tiếp xác định mình đối với Bạch Đào là yêu thích, tuy rằng quyết định rất nhanh nhưng Văn Nghiễn không chút nào cảm thấy qua loa. Cách suy nghĩ của anh rất đơn giản, muốn đồ vật liền đi lấy, không lấy được phải cố gắng lấy, anh muốn Bạch Đào nên mới không quản bọn họ tổng cộng tiếp xúc mấy lần, này không trọng yếu.

Trọng yếu là anh biết anh yêu ai, anh muốn ai

“Cho nên?” Văn Nghiễn hỏi: “Người muốn nói cái gì?”

Bạch Đào cho là Văn Nghiễn đã hiểu ý tứ của cậu, nhưng bây giờ nghe Văn Nghiễn hỏi ngược lại làm cậu đem lời nói rõ ràng hơn, cậu vẫn cảm thấy có chút lúng túng.

“Ta cảm thấy chúng ta...” Bạch Đào nói chuyện một nửa liền ngừng lại, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ một lần nữa tìm từ, cảm giác nói thế nào cũng đều không đúng lắm.

Bầu không khí càng thêm buồn bực, Văn Nghiễn thay Bạch Đào đem lời muốn nói nói ra miệng:

“Người có phải cảm thấy ta không thật sự yêu thích người, nói theo đuổi người chỉ là câu khách sáo, kỳ thực ta chỉ là muốn chơi người phải không?”

Bạch Đào không nói gì, thế nhưng đây đúng là ý nghĩ của cậu trong lòng, cậu vẫn luôn cảm thấy luyến ái là quy trình nhận thức, tìm hiểu, xác định quan hệ, lên giường làm tình, thế nhưng cậu cùng Văn Nghiễn hình như là ngược lại, mới quen liền đi nhà trọ tình nhân mượn phòng, đem chuyện nên làm đều đã làm, sau mới nhớ tới hiện tại phải biết rõ nhau

Này cho người một loại cảm giác rất bất an.

Bạch Đào gật gật đầu: “Ta cảm thấy người không phải là qua loa quyết định, tại...tại nhà trọ tình nhân lần kia là ta chủ động giúp người, người đừng có gánh nặng trong lòng...”

Đoạn thoại này là Bạch Đào nhất thời nói ra, nói chuyện đứt quãng không một chút lưu loát, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới Văn Nghiễn đang lý giải tư tưởng trong câu nói của cậu

Anh nở nụ cười làm tâm lý Bạch Đào cả kinh:

“Ta làm sao có gánh nặng trong lòng? Người cũng không biết ta, cho nên không cần phải gấp thay ta nói ý nghĩ của mình”

“Ta biết ý nghĩ trong lòng người, cũng biết người lo lắng cái gì, không bằng như vậy, chúng ta đem chuyện lúc trước toàn bộ quên đi, coi như là không có chuyện gì phát sinh, một lần nữa nhận thức, sau đó ta dựa theo quy trình phổ thông theo đuổi người, có được không?”

Còn không đợi Bạch Đào lý giải xong toàn bộ ý tứ trong lời nói của anh, Văn Nghiễn cũng đã đối với cậu đưa tay ra:

“Người hảo, ta là Văn Nghiễn, sinh viên của hệ máy tính, học hào 1517084115, rất hân hạnh được biết người.”

Bạch Đào ngây ngốc cùng Văn Nghiễn bắt tay:

“Ta gọi Bạch Đào, là sinh viên hệ văn học, ta cũng rất hân hạnh được biết người.”

Văn Nghiễn nói tiếp: “Vậy liền coi đây là một lần nữa nhận thức, bước kế tiếp ta nên làm như thế nào?”

Bước kế tiếp? Trước phải tán gẫu bồi dưỡng tình cảm? Sau đó chờ không sai biệt lắm là có thể ước hẹn đi? Thế nhưng Bạch Đào cảm thấy giữa cậu và Văn Nghiễn có thể tiết kiệm được không ít bước không cần thiết đi.

“Hẹn... Hẹn hò đi.” Bạch Đào có chút không xác định.

Văn Nghiễn gật gật đầu, đối với ý nghĩ này của Bạch Đào rất là tán thành:

“Hào a, người muốn hẹn hò như thế nào? Chúng ta đi đâu hẹn hò?”

“Ta cũng không biết.” Bạch Đào chưa từng cùng alpha hẹn hò, cậu đối với khái niệm hẹn hò chỉ dừng lại tại hai người cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm, có thời gian thì đi xem phim chiếu rạp

Bạch Đào trong đầu hồi tưởng quá trình người khác hẹn hò:

“Bình thường hẹn hò thì ăn cơm xem phim phải không? Bạn cùng phòng khi hẹn hò còn đi du lịch”

Văn Nghiễn nói: “Đừng suy nghĩ, địa phương mà các đôi tình nhân hay đến thì chúng ta đều đã đi một lần rồi, bọn họ làm gì thì chúng ta cũng đều làm qua một lần rồi, bọn họ có gì thì người cũng sẽ có cái đó, hơn nữa ta bảo đảm, ta đưa cho người hội so với bọn họ đưa cho nhau sẽ càng nhiều hơn.”

13. Chương 13

Văn Nghiễn làm một cái danh sách, đem địa phương có thể làm nơi hẹn hò toàn bộ đều đưa ra cho Bạch Đào chọn, nhìn cậu muốn đi đâu.

Bạch Đào nhìn danh sách một loạt các địa điểm hẹn hò lý tưởng liền cảm giác chứng không dứt khoát của mình phát tác, cảm thấy nơi này rất tốt, chỗ đó cũng không tồi, chọn tới chọn lui chọn không ra.

Văn Nghiễn đợi một lúc nhưng không thấy Bạch Đào rep thì liền biết hiện tại cậu đang suy nghĩ gì, anh trực tiếp gọi điện cho cậu, Bạch Đào bên này lập tức nhận, cậu đang ở ký túc xá, sợ bạn cùng phòng nghe được liền nhỏ giọng ‘Này’ một tiếng

Văn Nghiễn nói: “Những chỗ này chúng ta đều sẽ đi, hiện tại người liền chọn ra một chỗ người muốn đi nhất là tốt rồi.”

“Như vậy a” Bạch Đào trầm ngâm một chút, quyết định trước tiên nên đi nơi nào: “Vậy đi công viên trò chơi đi.”

“Hảo” Dừng một chút, Văn Nghiễn lại hỏi: “Người ăn gì chưa? Lát nữa người có muốn cùng ta ăn một bữa cơm hay không? Ta muốn gặp người.”

Chưa nghe thấy câu trả lời của Bạch Đào thì Văn Nghiễn đã nghe ở đầu dây bên kia truyền tới một thanh âm xa lạ:

“Bạch Đào, người cùng bạn trai người gọi điện thoại à?! Cuối tuần này các người ra ngoài chơi có về ký túc xá hay không? Nhớ làm tốt biện pháp an toàn a.”

Tiếp đến chính là giọng của Bạch Đào có chút vội vàng:

“Người đừng nói bừa!!!”

Trong loa truyền đến âm thanh cười nói vui vẻ xen lẫn tiếng Bạch Đào vô lực biện giải, một lúc sau, âm thanh đối diện mới nhỏ lại, nhất định là Bạch Đào ra ban công nghe điện thoại của anh. Anh biết Bạch Đào vào lúc này nhất định sẽ thẹn thùng, mặt của cậu nhất định sẽ đỏ bừng lên rất đáng yêu.

“Này, người còn nghe sao?”

Thanh âm của Bạch Đào nhuyễn nhu âm cuối làm tâm anh ngứa

“Ân, ta đang nghe.”

Văn Nghiễn cũng đi ra ban công, ngửa đầu cùng Bạch Đào xem cùng một mảnh ánh trăng sao.

“Bạn cùng phòng của ta hẳn nói mò, bọn họ rất thích trêu đùa ta”

Trong lời nói của Bạch Đào có một chút điểm oán giận, cậu oán giận lên như là đang làm nũng, tổng khiến người không nhận được muốn ôm lấy cậu, nói một ít lời ngon tiếng ngọt hồng hồng cậu

Văn Nghiễn rất yêu thích Bạch Đào như vậy nói chuyện cùng anh, hướng anh oán giận những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, nói ngày hôm nay cậu đụng phải người nào rồi nói cái gì. Cậu giống như là đem toàn bộ sinh hoạt kể cho anh mà không giữ lại chút nào, chia sẻ cảm xúc của mình trong một ngày, sau đó nhượng Văn Nghiễn không trở ngại chút nào xâm lấn sinh hoạt của cậu nắm giữ cậu hết thấy.

Văn Nghiễn mỉm cười hỏi cậu: “Cho nên cuối tuần này người còn muốn về ký túc xá sao?”

Bên kia yên tĩnh vài giây, sau đó điện thoại liền bị cúp.

Văn Nghiễn nhìn thông báo cuộc gọi đã kết thúc trên màn hình, lắc đầu cười cười. Da mặt Bạch Đào hảo mỏng, lá gan quá nhỏ, căn bản không chịu nổi trêu đùa.

Hai ngày sau đó Bạch Đào da mặt mỏng không có tiếp nhận điện thoại của Văn Nghiễn không biết xấu hổ, thế nhưng vì tin ngược lại vẫn là mỗi ngày phát, tán gẫu về chuyện lật vật phát sinh mỗi ngày

Sáng sớm ngày cuối tuần Văn Nghiễn đã ở dưới ký túc xá của Bạch Đào chờ cậu, Bạch Đào quên mất chính mình cuối tuần không đặt báo thức, khi nghe Văn Nghiễn gọi điện mới cuống quýt rời giường rửa mặt, qua gần hai mươi phút cậu mới chuẩn bị hảo, thở hổn hển từ trên lầu chạy xuống chỗ Văn Nghiễn, đối với anh nói xin lỗi:

“Xin lỗi, tối hôm qua ta quên đặt đồng hồ báo thức.”

Biểu tình của Văn Nghiễn vẫn bình thường, cũng không có bởi vì chờ lâu mà bực mình, anh vuốt vuốt lại tóc bị bay toán loạn của cậu sau đó dặt tay cậu, nói:

“Chỉ cần người tới, muộn mấy cũng không tính là muộn.”

Bạch Đào kỳ thực đối với luyện ái có rất nhiều ảo tưởng, nhưng bây giờ cùng Văn Nghiễn tay trong tay đứng ở trước cổng công viên trò chơi, tâm lý ngược lại sinh ra mấy phần cảm giác không thực

Cậu thật cùng Văn Nghiễn nói chuyện yêu đương, hơn nữa còn tay dặt tay đi công viên trò chơi hẹn hò a.

Văn Nghiễn đã đặt vé online nên không cần phải xếp hàng, trực tiếp xoát mã đi vào, vào cuối tuần công viên trò chơi có rất nhiều người, mỗi cái trò chơi đều có một hàng dài xếp hàng, Bạch Đào không dám chơi mấy trò kích thích như tàu lượn siêu tốc này nọ, cái khác cũng không biết muốn chơi gì, đơn giản nắm tay Văn Nghiễn ở trong công viên trò chơi tản bộ.

Văn Nghiễn nhìn thấy bên cạnh có chú hề đang bán bóng bay, vây quanh là một vòng tiểu bằng hữu, anh cũng đi tới mua một quả bóng bay hình trái tim trở về thả ở cổ tay Bạch Đào

Bạch Đào kéo kéo cái dây trên cổ tay, nói:

“Người cho ta trói cái này là sợ ta đi mất sao?”

“Đúng vậy, bên trong nhiều người như vậy, vạn nhất người đi lạc ta phải làm sao a?”

“Vậy người nắm tay chặt một chút, ta sẽ không đi lạc nha.” Bạch Đào gãi gãi lòng bàn tay của Văn Nghiễn, sau đó hỏi anh: “Người có muốn ở trong vòng đu quay hôn môi không?”

Văn Nghiễn cúi đầu nhìn cậu, tầm mắt của Bạch Đào cũng nhìn vòng đu quay to đùng sừng sững ở bên cạnh, thấy Văn Nghiễn thật lâu không trả lời, lại hỏi:

“Ở vòng đu quay hôn môi sẽ rất bình thường sao?”

Văn Nghiễn nói: “Không có chút nào bình thường, ta cũng muốn cùng người tại vòng đu quay hôn môi.”

Bọn họ sắp xếp cái muốn chơi đầu tiên chính là vòng đu quay, người chơi cái này không phải rất nhiều, không tới mười phút bọn họ liền ngồi lên một khoang hai người. Chờ vòng đu quay chuyển tới điểm cao nhất bọn họ đã bắt đầu hôn môi.

Bạch Đào nhón chân lên nhắm mắt tiến lại gần, đem môi mình kề sát môi Văn Nghiễn, bộ dáng cậu hôn môi rất nghiêm túc, như hiến tế vậy. Văn Nghiễn ngậm môi dưới của cậu, rất mềm rất nhẹ rất cẩn thận hôn cậu, không hề có dục vọng, chỉ thuần túy là một nụ hôn.

Vòng đu quay quay một vòng mất mười phút, từ điểm cao nhất xuống dưới tổng cộng năm phút đồng hồ, bọn họ liền hôn môi suốt năm phút đồng hồ

Chờ bọn cậu ngồi xong vòng đu quay xuống dưới, Văn Nghiễn đột nhiên hỏi Bạch Đào:

“Người tại vòng đu quay cùng ta hôn môi, là muốn cùng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ sao?”

Bạch Đào xoát một cái liền đỏ mặt, thời điểm hôn môi thì không đỏ mặt, hiện tại mặt đỏ đặc biệt, Văn Nghiễn đột nhiên cúi đầu tại trên môi của cậu hôn một chút, dẫn tới những tiểu bằng hữu ở xung quanh quay qua nhìn hai người bọn họ.

Bạch Đào không chịu được ánh mắt của tiểu hài tử ngây thơ tò mò, nhanh chóng lôi kéo Văn Nghiễn chạy trốn, chờ chạy đến một chỗ vắng người, Bạch Đào mới bỏ tay Văn Nghiễn ra nằm nhoài lên ghế đá thở dốc.

Văn Nghiễn cũng suyền, thở gấp rồi đột nhiên nở nụ cười:

“Ta có cảm giác chúng ta như là học sinh trung học nói chuyện yêu đương, quá ngây thơ.”

Bạch Đào nhìn anh rồi cũng cười theo, Văn Nghiễn hỏi cậu:

“Người có muốn đi đu quay ngựa gỗ hay không a?”

“A? Nhưng đó là chỗ của tiểu bằng hữu.”

Bạch Đào nhìn sang, ngồi trên ngựa gỗ đều là nhóc con, cha mẹ các bé thì ở bên ngoài nhìn.

“Người cũng là tiểu bằng hữu a.” Văn Nghiễn một lần nữa nắm lấy bàn tay của Bạch Đào: “Tiểu bằng hữu Bạch Đào có muốn chơi đu quay ngựa gỗ hay không a?”

“Muốn!” Bạch Đào đột nhiên nở nụ cười, cậu nhào tới ôm lấy eo Văn Nghiễn: “Ta muốn chơi đu quay ngựa gỗ!”

14. Chương 14

Bạch Đào ngày hôm nay chơi đến điên rồi, cùng một đám tiểu hài tử chơi từ trò này đến trò khác, mà Văn Nghiễn có lúc cùng cậu chơi, có lúc đứng ngoài cùng các vị phụ huynh nhìn Bạch Đào và các tiểu hài nhi chơi đùa.

Văn Nghiễn cùng các vị phụ huynh đứng ở ngoài cũng không tệ nhạt, anh đứng ở chỗ đó cùng nói về vấn đề giáo dục trẻ nhỏ với mọi người, thật giống như Bạch Đào là một đứa bé do chính tay anh nuôi dạy

Chờ chơi hết trò này đám trẻ con như ong vỡ tổ tìm kiếm cha mẹ của mình, xung quanh đều là thanh âm kỷ kỷ tra tra, Bạch Đào cũng đi ra, nhảy ra đến trước người Văn Nghiễn, Văn Nghiễn xoa nắn lòng bàn tay của cậu, hỏi cậu có nóng hay không, có muốn ăn kem ốc quế hay không

Gương mặt của Bạch Đào trắng mịn bị ánh nắng làm hồng lên, hai người bọn họ đi mua kem ốc quế ăn. Văn Nghiễn nhìn Bạch Đào liếm kem ốc quế, tâm tư đột nhiên bay đến một sự tình khác.

Bọn họ vẫn luôn chơi đến khi xế chiều, công viên trò chơi đến giờ đóng cửa mới ra về, Bạch Đào còn chưa chơi đủ, vẫn có chút lưu luyến, Văn Nghiễn đến gần hôn cậu, hồng hồng cậu nói:

“Người nếu chưa chơi đủ thì lần sau ta dẫn người đi chơi tiếp.”

Sau khi bọn họ về tới nội thành cũng không có vội vã về trường học mà trước đi ăn bữa cơm lấp đầy bụng, sau đó mới tay trong tay chậm rãi về trường học

Mới từ trong tiệm cơm đi ra không bao lâu, quẹo vào một cái hẻm nhỏ hẻo lánh thì đột nhiên Văn Nghiễn nghe thấy được mùi vị tin tức tốt, liên quan không khí chung quanh cũng đột nhiên nóng lên, sắc mặt Bạch Đào hồng hồng, mềm cả người không đứng lên nổi, cậu lôi kéo ống tay áo của Văn Nghiễn đem thân thể của mình hướng thân thể anh cọ cọ. Hiện tại trong đầu cậu hoàn toàn mơ hồ, cái gì cũng đều nghĩ không ra, cậu chỉ cảm thấy trong cơ thể của mình trống rỗng lợi hại, cậu muốn ôm người trước mặt này, muốn hôn môi anh

Trong đầu là nghĩ như vậy, cậu cũng liền làm như vậy. Bạch Đào ôm cánh tay Văn Nghiễn, đến gần muốn cùng anh hôn môi.

Chờ Bạch Đào hôn lên môi của anh, Văn Nghiễn mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, Bạch Đào hình như là phát tình.

Văn Nghiễn biết biện pháp giải quyết tốt nhất là tiêm cho Bạch Đào thuốc ức chế, hoặc là hiện tại ôm cậu đến khách sạn gần đây mượn phòng, thế nhưng hiện tại không khí ở nơi này tràn ngập mùi vị trái đào mật ngọt ngào cực kỳ nồng, căn bản là nắm giữ không được chính mình, Văn Nghiễn thực sự nhịn không được, anh đem Bạch Đào áp tại trên tường, đáp lại nụ hôn của cậu

Hai người trong hẻm nhỏ hẻo lánh hôn sâu, nhiệt độ trong không khí tăng cao, Bạch Đào nghe thấy một mùi thơm ngát như hương trà, mùi vị này nhấn cậu vào vòng xoáy tình dục càng sâu

Mặt Bạch Đào đỏ như tích huyết, cậu nức nở hảm nhiệt, không nhịn được đem thân mình hướng vào trong lòng Văn Nghiễn

Tay Văn Nghiễn ôm eo Bạch Đào, lúc này anh đã không có dư thừa khí lực suy nghĩ lực tay của mình có lớn hay không, có thể lưu lại dấu vết trên người Bạch Đào hay không, lý trí của anh hiện tại căng thẳng như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt phụt

Bạch Đào chỉ cảm thấy mỗi một tác da thịt trên người đều hư không, đều khát vọng có một đôi tay đến an ủi chúng nó, hậu huyết chảy ra đầm thủy, đem quần lót đều làm ướt, nước mắt của cậu đọng đầy viền mắt, oan ức kêu Văn Nghiễn:

“Ca ca giúp ta một chút, ca ca cứu ta...”

“Thao!”

Văn Nghiễn nhịn không được mắng một tiếng thô tục, tay anh từ trên eo Bạch Đào dời lên trên, không chút lưu tình xoa nắn đầu nhũ của cậu

Mùi vị tin tức tổ trong không khí liền ngọt ngào hơn, bỗng nhiên có ánh sáng đèn pin chiếu vào mặt hai người, từ xa xa truyền tới một thanh âm xa lạ:

“Ta là cảnh sát, xin hỏi các người hiện tại có cần trợ giúp không?”

Lý trí của Văn Nghiễn một giây hấp lại, anh buông lỏng Bạch Đào ra, còn không quá hai giây, Bạch Đào liền quần lầy, Văn Nghiễn thoáng ngẩng đầu lên không cho Bạch Đào hôn lên môi mình, Bạch Đào liền nhón chân lên cần hầu kết của anh hôn vành tai của anh, thật như bạch tuộc dính người.

Văn Nghiễn một bên nhin Bạch Đào tại trên người mình lung tung châm lửa, một bên lên tinh thần ứng phó với cảnh sát nói:

“Cậu ấy phát tình, chúng ta đi tìm phòng khách sạn”

Anh đang nói, Bạch Đào đã ôm cổ của anh bám lên trên, Văn Nghiễn một tay đỡ mông Bạch Đào không để cậu ngã xuống, nghiêng mặt né tránh Bạch Đào đòi hôn hôn:

“Bé ngoan người nhẩn một chút, ta đây liền đi tìm khách sạn.”

Bạch Đào không thể nào nhẩn nổi, cả người cậu đều nóng đến lợi hại, chỉ muốn được alpha trước mặt này dùng răng ranh cắn vào tuyến thể, đem tin tức tố truyền vào trong đó.

Cậu khóc lóc nước mắt nói: “Ca ca... Ca ca cho ta...”

Gần đây chỉ có một khách sạn, Văn Nghiễn ôm Bạch Đào dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đó, lễ tân nhìn trạng thái của hai người bọn họ, bị dọa đến chưa kịp thu tiền tiền đã trực tiếp ném ra một cái thẻ mở cửa phòng, Văn Nghiễn cắn răng nói tiếng cảm tạ, sau đó ôm Bạch Đào hướng trong phòng đi.

Sau khi vào phòng tinh thần căng thẳng của Văn Nghiễn mới bình tĩnh lại, anh đặt Bạch Đào ở trên giường, sau đó lập tức áp xuống.

Chân Bạch Đào quần lấy eo Văn Nghiễn, đem cái mông của mình cọ cọ thân dưới của anh, mặt sau quần của cậu đã ướt nhẹp làm tay Văn Nghiễn cũng ướt. Tay Văn Nghiễn thuận theo cạp quần chui vào, động tới nơi xuất ra dâm thủy, nơi đó rất dễ dàng liền nhét vào được một ngón tay.

“Ca ca... Ca ca, ta muốn...”

Bạch Đào chưa bao giờ có cảm giác kỳ quái như bây giờ, cậu cảm thấy ghen trưởng muốn dừng lại lại cảm thấy còn chưa đủ muốn càng nhiều hơn

Tay của Văn Nghiễn ở bên trong giảo động mấy lần, tiếng nước dính nị, hiển nhiên đã chuẩn bị kỹ càng để tiếp thu một vật

Cậu liền bỏ thêm một ngón tay, kiên trì cạp Bạch Đào làm mở rộng, Bạch Đào khuất chân nằm ngửa ở trên giường, quần đã cởi đến đầu gối, ngón tay ra vào truyền đến tiếng vang dính nị tình sắc làm cho cậu thẹn thùng cực kỳ, nhưng hiện tại cậu không nghĩ nhiều, chỉ nha ghen ngào nuốt gọi, muốn Văn Nghiễn cho cậu càng nhiều khoái cảm

“Ca ca thân ta... Ca ca ta muốn...”

Hiện tại trong đầu cậu trống rỗng, chỉ hiểu được mình bây giờ rất muốn nói ra nhưng cũng không quản được mình nói cái gì

Văn Nghiễn cúi đầu ấn trụ đôi môi của Bạch Đào, dễ như ăn cháo cạy ra hàm răng cậu mút vào đầu lưỡi, nước bọt không kịp nuốt xuống thuận theo khớp miệng chảy ra ngoài, tích đến trên xương quai xanh của Bạch Đào ra một vũng nước nhỏ

Bạch Đào ôm cổ Văn Nghiễn, ưỡn ngực đem mình hướng đến phía trước, muốn cho anh thưởng thức cậu càng nhiều.

Một tay của Văn Nghiễn mở rộng hậu huyệt, tay còn lại di chuyển đến tuyến thể trên gáy Bạch Đào, dùng ngón tay ma sát chỗ da thịt nhạy cảm kia

Bạch Đào không chịu được dằn vặt như thế, cắn cắn môi dưới của Văn Nghiễn, mơ hồ không rõ cầu anh:

“Ca ca tiến vào... Cầu người tiến vào... Cứu ta...”

Văn Nghiễn cũng không nhịn được nữa, anh cởi quần ra, dương cụ cương cứng phát đau đặt vào giữa hai chân Bạch Đào, Bạch Đào ngấn ngùi kêu một tiếng.

Văn Nghiễn nắm chặt thân thể chặn Bạch Đào, không giữ lại chút nào đem phân thân toàn bộ tiến vào

15. Chương 15

Xuân sắc đầy phòng

Trên giường lớn có hai bóng người đang dây dưa, hai chân da dẻ trắng nõn quần bên hông da màu nâu mật, bị đỉnh hướng lên trên

Trong phòng tràn đầy tiếng thân thể va chạm cùng tiếng nước dính nị rút ra cắm vào, Bạch Đào không có khí lực kêu, toàn thân cậu một chút khí lực cũng không có, tim cậu đập nhanh lợi hại, chỉ có thể từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Cậu cảm giác mình bị Văn Nghiễn xuyên hồng, khoang sinh sản cũng sớm đã bị làm khai, đại điều của Văn Nghiễn nằm trong lỗ nhỏ mềm mại của Bạch Đào, mỗi lần anh động đều sẽ lôi kéo vài tầng kích thích

Bạch Đào hiện tại liền khí lực để khóc cũng không có, cậu nhỏ giọng sụt sùi, thời điểm Văn Nghiễn cúi người hôn môi cậu, Bạch Đào khóc chút chút xin tha:

“Không... Không muốn, ca ca, không muốn... Tà không được.”

Văn Nghiễn ôn nhu cắn thận hôn cậu:

“Làm sao liền không được, lúc này mới là lần thứ nhất.”

Nước mắt của Bạch Đào trào ra càng nhiều, cậu vô ý thức nỉ non:

“Ca ca... Ca ca...”

Tần suất rút ra cắm vào của Văn Nghiễn chậm lại, anh ôm lấy Bạch Đào, từ dưới lên trên chậm rãi đỉnh cậu. Loại tư thế này nhượng tính cụ tiến vào càng sâu, trong lúc hoảng hốt Bạch Đào cảm giác mình bị Văn Nghiễn đỉnh xuyên, dâm thủy trong hậu huyết càng nhiều, drap giường đã ướt một mảng lớn.

Văn Nghiễn một bên chậm rãi đỉnh cậu, một bên lấy tay vuốt nhẹ nơi thịt mềm ở gáy Bạch Đào

Thời điểm lần thứ nhất làm khai khoang sinh sản của Bạch Đào, răng nanh của anh cũng đã cắn nơi thịt mềm trên gáy kia, đem tin tức tổ của mình truyền vào, hoàn thành lâm thời ký hiệu. Hiện tại trên người anh cũng tràn đầy mùi vị ngọt ngào của trái đào mật

Quả đào da mỏng mỏng nước, mùi thơm ngọt, ăn càng là ngọt.

Bạch Đào bị Văn Nghiễn đỉnh, mỗi một tế bào trong thân thể cậu đều trở nên mệt mỏi, vô luận là đối tư thế gì cậu vẫn cảm thấy mệt mỏi, cho dù cậu nằm ở trên giường, chỉ mở rộng chân cũng cảm thấy mệt.

Thân thể cảm giác mệt nhưng khoái cảm vẫn như từng đợt sóng ập tới, bức bách cậu phát ra rên rỉ, không chút lưu tình trá ra hậu huyết càng nhiều nước, mu bàn chân chặt chẽ banh trực liền đột nhiên thả lỏng, Bạch Đào nghênh đón cao trào không biết là lần thứ mấy trong đêm nay, cường liệt khoái cảm qua đi cậu cảm giác mình sắp chết ở trên giường.

Cậu cao trào, Văn Nghiễn vẫn chưa xuất, Văn Nghiễn đem cậu thả ngã ở trên giường, đem chân chiết đến trước ngực anh, dùng tư thế truyền thống nhanh chóng làm cậu

Mới vừa cao trào khoang sinh sản không chịu nổi va chạm nhanh mạnh như vậy, khoái cảm mới vừa thối lui biến thành cơn sóng thần một lần nữa ập tới, Bạch Đào căng thẳng, tiếng rên rỉ của cậu cất cao hai quãng. Cậu gào khóc đạt tới một cao trào khác, eo hướng lên trên nhô lên, co quắp mấy lần liền chậm rãi hạ xuống.

Văn Nghiễn lui ra ngoài, miệng hậu huyết chậm rãi thu lại, đem đồ vật anh bắn vững vàng khóa ở bên trong.

Bạch Đào còn chưa hoàn hồn lại, hai mắt cậu mất tiêu cự, mê man nhìn đèn vàng ám muối trên trần nhà, hiện tại cậu cũng không còn khí lực để suy nghĩ, cậu cảm giác mình đã bị làm hỏng, Văn Nghiễn nếu vẫn muốn làm cậu, Bạch Đào cảm thấy được mình khả năng không nhìn thấy dương quang ngày mai

Văn Nghiễn đem Bạch Đào kéo lên ôm vào trong ngực, ôn nhu hôn hôn khoé mắt cậu:

“Người thoải mái sao?”

Bạch Đào trừng mắt nhìn, nước mắt liền rơi xuống, cậu tóm chặt lấy tất cả cơ hội xin tha:

“... Ta thật sự không được, ca ca, tha cho ta đi.”

Văn Nghiễn trù mến xoa bóp mặt Bạch Đào, sau đó đem cậu ôm chặt:

“Kia nghỉ một lát, chúng ta đợi chút nữa trở lại.”

Bạch Đào không biết mình là làm sao vượt qua kỳ động dục, ý thức của cậu mơ hồ, chỉ nhớ chính mình động dục nhiệt tình quấn lấy Văn Nghiễn, nhưng đến cuối cùng cậu vẫn là xin tha. Làm xong một hồi cậu mệt đến đầu ngón tay cũng không muốn động

Bụng nhỏ của Bạch Đào bị Văn Nghiễn bắn phình to, khoang sinh sản tham ăn đem đồ vật mà Văn Nghiễn bắn vào chặt chẽ khóa ở bên trong, một chút cũng không để chảy ra. Một hồi tình cuối cùng cũng kết thúc, thời điểm Văn Nghiễn tắm cho Bạch Đào xong rồi bế cậu đi ra, Bạch Đào vô ý thức vuốt ve bụng của mình, không biết nghĩ tới cái gì đột nhiên hỏi Văn Nghiễn:

“Người nói nếu ta mang thai thì nên làm sao bây giờ a?”

Ánh mắt của Văn Nghiễn có một chút thay đổi, Bạch Đào như là một yêu tinh không rành thế sự, vô ý thức câu dẫn làm hồn phách của người ta lay động. Giọng anh khàn khàn:

“Nếu có thai thì liền sinh.”

“Nhưng là ta còn đang đi học, nếu sinh bảo bảo thì việc học của ta làm sao bây giờ?”

Bạch Đào cau mày, rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Tay Văn Nghiễn nắm lấy tay Bạch Đào, cùng cậu đồng thời xoa xoa bụng nhỏ của cậu. Thật giống như trong bụng Bạch Đào có một tiểu sinh mệnh, trong lòng Văn Nghiễn dâng lên một loại tình cảm kỳ diệu

Anh chôn đầu vào hõm cổ của Bạch Đào, hơi cọ cọ, nói:

“Đào Đào, nếu không chúng ta kết hôn đi.”

“À?” Bạch Đào bị dọa sợ hết hồn: “Người người người người nói cái gì?”

“Ta nói chúng ta kết hôn đi.” Văn Nghiễn nói lại, biểu tình nghiêm túc trịnh trọng.

“Chúng ta vừa mới nói chuyện yêu đương.” Bạch Đào cúi đầu không dám nhìn Văn Nghiễn: “Hiện tại kết hôn có phải là quá nhanh hay không?”

Văn Nghiễn cũng không có bởi vì Bạch Đào nhuỷ từ chối mà không vui, anh hôn hôn vành tai của Bạch Đào:

“Ta biết người đang lo lắng cái gì, cũng biết bản khoản của người, thế nhưng người phải biết ta không phải đầu óc nóng lên mới nói muốn kết hôn, ta là nghiêm túc nói với người, ta muốn cùng người kết hôn.”

“Trước khi biết người ta chưa từng yêu người khác, sau khi biết người ta chỉ thích một mình người, ta đối với người yêu thích vừa là nhất kiến chung tình, vừa là số mệnh an bài.”

Bạch Đào không nghĩ tới Văn Nghiễn cứ nhiên sẽ nói lời tâm tình, vui mừng ở trong lòng lặng yên trào dâng, cậu nghiêng thân mình cùng Văn Nghiễn trao đổi một cái hôn lưu luyến lâu dài

Hôn xong Văn Nghiễn liền cắn cắn khoé miệng Bạch Đào, đối với cậu nói:

“Người bây giờ muốn nói chuyện yêu đương thì chúng ta trước hết nói chuyện yêu đương, chờ đến lúc người muốn kết hôn thì chúng ta lập tức đi cục dân chính.”

Bạch Đào ôm lấy eo Văn Nghiễn, chôn ở trong lồng ngực của cậu trầm trầm hôn đối hỏi anh:

“Nguyên lai người như thế yêu ta à?”

Văn Nghiễn ôm chặt lấy Bạch Đào, cố ý dùng giọng nũng nịu đối Bạch Đào nói:

“Là a, ta siêu cấp yêu người.”

Bạch Đào cố ý hỏi anh: “Vậy ta vẫn luôn không muốn kết hôn vậy người làm sao a?”

Văn Nghiễn đột nhiên đem cậu ôm ngang lên, sợ đến mức Bạch Đào nhanh chóng ôm lấy cổ của cậu

Văn Nghiễn một bên ôm cậu một bên nói:

“Còn có một biện pháp khác.”

Bạch Đào hiểu kỳ hỏi: “Biện pháp gì?”

Văn Nghiễn đem Bạch Đào vừa mới tắm rửa sạch sẽ đặt trên giường, anh giả bộ hung tợn nói:

“Vậy ta đem người khóa ở trên giường, mỗi ngày làm người, làm khai khoang sinh sản của người ở bên trong rớt tinh, mãi cho đến khi người mang thai mới thôi, đến lúc đó người không cùng ta kết hôn cũng không được!”

Cuối cùng thì một hồi tình lại bắt đầu.

16. Chương 16

Bạch Đào cùng Văn Nghiễn tự xác định quan hệ đến hiện tại là đã qua ba kỳ động dục.

Văn Nghiễn động tác rất nhanh, sau khi Bạch Đào kết thúc kỳ động dục thứ nhất liền đi một vòng tỉnh tế chọn quà đến nhà Bạch Đào báo phỏng

Phụ thân Bạch Đào biết Bạch Đào có bạn trai, cũng biết người bạn trai này bởi Bạch Đào qua một kỳ động dục, ông đối với Văn Nghiễn – cái người lừa gạt con trai bảo bối của ông rất có ý kiến, chưa từng cho Văn Nghiễn một lần hoà nhã, tình cảnh dựa cả vào mẫu thân của Bạch Đào

Bạch Đào ngồi ở bên cạnh lâm vào tình thế khó xử, một bên sợ ba ba quá mức làm khó dễ Văn Nghiễn, một bên lại sợ Văn Nghiễn đột nhiên mở miệng nói muốn kết hôn sẽ làm cha cậu có thể tức đến ngất đi. Cũng may mẹ cậu rất yêu thích Văn Nghiễn, có nàng ở bên cạnh điều đình bầu không khí cũng không đến nỗi quá lúng túng.

Thời điểm làm cơm Bạch Đào đi vào bếp làm trợ thủ cho mẹ, mẹ cậu nhỏ giọng hỏi cậu:

“Làm sao mới vừa nói chuyện yêu đương người liền đem người dẫn về ra mắt gia đình a.”

Bạch Đào dẹt dẹt cái miệng, một bên nhặt rau một bên oán giận nói:

“Là anh ấy nói nhất định phải tới.”

Mẹ cậu cười nói: “Ta xem đứa nhỏ này rất tốt, thể nhưng ba người chỉ sợ khó cho qua.”

Thời điểm làm xong cơm bưng lên bàn, Bạch Đào phát hiện biểu tình của cha cậu dĩ nhiên nhu hòa lại, cùng Văn Nghiễn không biết đang thảo luận về vấn đề gì, cách gọi cũng từ người biến thành tiểu Nghiễn

Trên bàn cơm Bạch Đào hiếu kỳ đến gần cùng Văn Nghiễn kề tai nói nhỏ:

“Người cùng ba ta nói cái gì a, thái độ của ba chuyển biến nhanh như vậy.”

Văn Nghiễn lặng lẽ nắm chặt tay Bạch Đào, xoa nắn lòng bàn tay mềm mại của cậu nói:

“Không nói cho người.”

Bạch Đào gần đây bị sủng tính khí cũng dần lớn, cậu thấy Văn Nghiễn không nói, ngay lập tức liền muốn nổi giận hất tay ra lại bị Văn Nghiễn nắm càng chặt.

“Ăn cơm, người làm cái gì?!”

Văn Nghiễn mạn điều tư lý(?) nói: “Ăn cơm không ảnh hưởng đến việc nắm tay, ta có thể dùng tay trái ăn cơm.”

Nói xong anh thật sự dùng tay trái gấp một khối đậu phụ phóng tới trong bát của Bạch Đào, sau đó dùng rất giọng thành khẩn đối mẹ của Bạch Đào:

“Dì làm cơm thật ngon!”

Rõ ràng còn chưa ăn mà vẫn dám nịnh hót. Mà mẹ của Bạch Đào rất ăn bộ dáng này của Văn Nghiễn, bị cậu đùa đến cười không ngậm miệng vào được:

“Kia tiểu Nghiễn thường đến chơi, dì nấu cơm cho người ăn.”

Văn Nghiễn rất nghiêm túc gật gật đầu, nói:

“Cảm ơn dì.”

Sau đó Văn Nghiễn nói được là làm được, anh đi đến nhà Bạch Đào so với Bạch Đào về nhà đều chuyên

cần hơn, vốn là đối với anh vẫn có ý kiến ba ba Bạch Đào bây giờ nhìn Văn Nghiễn chỗ nào cũng tốt, thật giống như Văn Nghiễn mới là con ruột của ông đâu

Kết thúc nghỉ hè, sau một tháng kể từ ngày khai giảng, Bạch Đào cảm giác thân thể của mình không thoải mái, bị Văn Nghiễn kéo đến bệnh viện kiểm tra, lúc này mới phát hiện trong bụng của cậu đã có tiểu bảo bảo, đã có thai được hai tháng.

Bạch Đào bị kết quả kiểm tra dọa cho bối rối mà Văn Nghiễn ở bên cạnh cũng là mộng, anh không dám tin tưởng nhìn bác sĩ, lại hỏi một lần nữa:

“Ngài nói cái gì?”

Bác sĩ trả lời anh: “Cậu ấy mang thai, thai nhi đã được hai tháng, để an toàn thì vẫn nên siêu âm cho cậu ấy.”

Bạch Đào ngoan ngoãn nằm ở trên giường, cậu vén lên vạt áo, tùy ý để bác sĩ bôi gel siêu âm lạnh lạnh lên bụng của cậu, bác sĩ một bên di động thiết bị, một bên nhìn hình ảnh giảng giải:

“Thai nhi đã thành hình, người xem, nơi này là đầu, nơi này là cánh tay.”

Bạch Đào nhìn hình ảnh cơ đen thùi lù một đống, căn bản là không thấy được chỗ nào là đầu chỗ nào là cánh tay, cậu nhẹ giọng hỏi:

“Ta mang thai?”

“Ta là thật sự mang thai sao?”

Bác sĩ có chút nghi hoặc nhìn cậu:

“Phải, người mang thai.”

Bạch Đào một cái chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống, cậu hô một tiếng:

“Văn Nghiễn”

Văn Nghiễn lập tức vén màn lên vọt tới bên cạnh cậu nắm chặt tay cậu:

“Người làm sao vậy?”

Bạch Đào khóc thút thít nghẹn ngào nói:

“Ta mang thai, làm sao bây giờ a.”

Văn Nghiễn nắm thật chặt tay Bạch Đào, nhượng cậu có đủ cảm giác an toàn, anh hôn lên mi mắt của cậu, nói:

“Chúng ta trước tiên kết hôn, đứa bé này người muốn liền lưu lại, không muốn chúng ta cũng không cần, người đừng sợ, hết thấy đều có ta.”

Buổi sáng làm kiểm tra, buổi chiều gia trưởng hai bên đều biết tin tức Bạch Đào mang thai, buổi tối người hai nhà liền ngồi cùng ăn một bữa cơm, đồng thời thảo luận biện pháp giải quyết cái vấn đề này

Sau khi ba ba Bạch Đào nghe đến tin tức này thì hảo cảm đối Văn Nghiễn trực tiếp rớt xuống số âm, từ khi ông ngồi xuống ghế lô đến bây giờ, ngoại trừ đối với Văn Nghiễn hừ lạnh một tiếng thì không cùng anh nói được một câu. Cha mẹ Văn Nghiễn ngược lại vẫn luôn cười híp mắt, mụ mụ của Văn Nghiễn vẫn luôn nắm tay Bạch Đào, hỏi thân thể cậu bây giờ như thế nào, có cái gì không thoải mái hay không

Phụ thân Văn Nghiễn ho khan một tiếng, mở miệng hỏi:

“Chuyện này, các người muốn giải quyết như thế nào?”

Văn Nghiễn đứng dậy, đi tới trước mặt cha mẹ Bạch Đào nghiêm túc nói:

“Thưa chú, thưa dì, ta muốn cùng Bạch Đào kết hôn, nguyên nhân không phải là bởi vì cậu ấy mang thai, cho dù không có đứa bé này, ta vẫn muốn cùng cậu ấy kết hôn.”

Còn không đợi cha mẹ Bạch Đào phản ứng lại, anh liền đi tới trước mặt Bạch Đào quỳ một chân xuống, anh từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhung nhỏ, đưa tới trước mặt Bạch Đào

“Đào Đào, người có nguyện ý gả cho ta không?”

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh, tất cả mọi người đang chờ câu trả lời của Bạch Đào

Từ sáng sớm khi kiểm tra ra có thai bắt đầu, cảm xúc của Bạch Đào rất mong lung, cậu thấy Văn Nghiễn đưa tới một cái hộp nhung tinh xảo cùng với nhẫn kim cương tinh tế bên trong, nước mắt không biết làm sao liền rớt xuống.

Văn Nghiễn bị dọa hoảng rồi, anh lập tức đứng lên đem Bạch Đào ôm vào trong ngực, vì cậu lau đi lệ trên mặt, ngữ khí thương tiếc:

“Làm sao vậy, người đừng khóc.”

Bạch Đào vừa khóc vừa nói: “Ta còn chưa nhẫn, người đứng lên làm gì a.”

Văn Nghiễn một lần nữa quỳ xuống, đem nhẫn đeo vào ngón áp út của Bạch Đào

Sắc mặt của ba ba Bạch Đào hơi trầm nhưng đến cuối cùng vẫn không nói gì, coi như là ngầm thừa nhận cuộc hôn nhân này

Thời điểm mùa xuân, bụng của Bạch Đào đã lộ rõ. Cậu và Văn Nghiễn đã đăng ký kết hôn, thế nhưng vẫn chưa làm lễ cưới.

Bạch Đào không nghĩ lớn bụng làm lễ cưới, Văn Nghiễn hoàn toàn nghe theo ý nghĩ của cậu

Văn Nghiễn cùng Bạch Đào đều tạm nghỉ học, Văn Nghiễn ở phụ cận trường học mua một căn nhà, mỗi ngày nấu ăn cho Bạch Đào, muốn đem cậu ụy mập một chút.

Bụng Bạch Đào sau khi lớn lên liền lười đi lại, nhưng bác sĩ khuyên phải vận động một chút mới tốt cho em bé và ba của em bé, Văn Nghiễn ngoại trừ mỗi ngày chăm sóc Bạch Đào, còn phải tìm cách làm cho cậu động động.

Một buổi sáng sớm nào đó, Bạch Đào mới vừa rời giường rửa mặt xong, Văn Nghiễn không biết từ đâu rút ra một đoạn tơ lụa, bịt kín hai mắt của Bạch Đào, anh nói:

“Ta dẫn người đi một chỗ.”

Bạch Đào nắm chặt tay Văn Nghiễn cùng anh đi về phía trước, ra cửa, lên xe, đi một hồi lâu mới dừng lại.

Văn Nghiễn đem Bạch Đào từ trong xe ôm ra, ôm cậu đi tới một nơi mới thả cậu xuống

Khăn lụa bị kéo xuống, đập vào mắt là một rừng hoa đào nở rộ thập phần xinh đẹp

Bạch Đào kích động nắm chặt cánh tay Văn Nghiễn:

“Mùa xuân đến rồi!”

Văn Nghiễn đến gần ghé vào lỗ tai cậu khẽ nói:

“Người chính là mùa xuân của ta.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-dao-o-long>